

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**ΤΑ ΠΕΤΡΙΝΑ
ΕΙΔΩΛΑ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΑ ΠΕΤΡΙΝΑ ΕΙΔΩΛΑ

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙ-
ΔΑ ΤΟΥ ΚΑ-
ΚΟΥΡΓΟΥ

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο παράφρων
έπιστήμονας Κρά-
ουζ, σπέρνει τόν τρόμο και τόν
πανικό στη μεγαλούπολη της
Νέας Ύόρκης. Κάνει στυγερά
έγκλήματα! Τρομαχτικές κατα-
στροφές!

Τελευταία έχει αναγγείλει απ'
τά ραδιόφωνα πώς θα τυφλώσει
όλους τούς κατοίκους της.

Στίς δώδεκα ακριβώς τὰ με-
σάνυχτα είναι έτοιμος. Θα πραγ-
ματοποιήσει τή φοιχτή απειλή
τον. Θα πετάξει βόμβα με ά-

γνωστο αέριο. Σε
λίγες στιγμές μέ-
σα, κανένας δέν
θα βλέπει πιά!

Όμως ο κα-

λός Θεός δέν αφήνει νά γίνει
μιά τόσο μεγάλη συμφορά.

Ο Κεραυνός κι' ή Θύελλα με
τή συσκευή τηλεοράσεως, έχουν
ανακαλύψει τό άντρο του άπαί-
σιου Κακούργου. Σπάζουν τήν
πόρτα του υπόγειου Έργαστη-
ρίου του. Μπαίνουν μέσα. Ο
Γιός του Γκασόν δίνει στον Κρά-
ουζ τρομερή γροθιά στο κεφά-
λι. Τόν σωριάζει κάτω αναι-
σθητο!

Οἱ δυὸ Νέοι σώζον· ἀπ' τὴν τύφλωσιν ἑκατομύρια κατοίκους.

Ὁ Κεραυνὸς κ' ἡ Θύελλα ἐπεξεργάζονται τώρα τὴ βόμβα. Θέλουν ν' ἀνακαλύψουν τὸ μυστικὸ ἀέριον ποὺ κρύβει. Ἔχουν πολὺ ἀφαιρεθεῖ σ' αὐτὴ τὴν προσπάθειά τους.

Καὶ νὰ : Ὁ Κράουζ συνέρχεται γρήγορα. Χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ, πιέζει τὸ κουμπὶ τῆς μικρῆς συσκευῆς πούχει στὴν τσέπη τῆς μπλούζας του. Γίνεται στὴ στιγμὴ ἀόρατος. Χάνεται σὰν ὄνειρο. Σὰν ὀπτασία. Προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐξοδον.

Ὁ Κεραυνὸς κ' ἡ Θύελλα βλέπουν ἑαφνικὰ τὴν πόρτα τοῦ Ἐργαστηρίου ν' ἀνοίγει. Νὰ ξανακλείνει μόνη της. Εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας φεύγει. Ὅμως δὲν βλέπουν κακὸ στὸ νοῦ τους. Θαρροῦν πὼς ρεῦμα ἀέρα ἀνοιγόκλεισε τὴν πόρτα.

Μὰ γρήγορα βλέπουν καὶ κατὰ ἄλλο : Ὁ Κράουζ ἔχει ἐξαφανιστεῖ. Ψάχνουν ὁλόκληρο τὸ Ἐργαστήριον. Τίποτα. Ὁ σατανικὸς Ἐγκληματίας δὲν βρίσκεται πονθενά. Κι' ὅμως ! Δὲν πάει καθόλου ὁ νοῦς τους πὼς εἶναι δυνατὸν νάχει γίνει ἀόρατος.

Περνάει ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα. Τέλος ἀποφασίζουν νὰ φύγουν. Ἀνεβαίνουν πολλὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια. Βγαίνουν ἀπ' τὸ μέγαρον. Προχωροῦν ἀσκοπα στοὺς δρόμους. Σὲ λίγο φθάνουν σ' ἓνα μεγάλο Πάρκο. Κάθονται συλλογισμένοι σὲ κάποιο ἀπ' τὰ παγκάκια του.

Οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχουν ξεθαρρέψει κάπως.

Δειλά-δειλά ἀρχίζουν νὰ ξετρώνουν ἀπ' τὰ βαθιὰ καταφύγια.

Ἡ ἀπειλὴ τοῦ ἀσύλληπτου ἐγκληματία Καπαθίτα, γιὰ πρώτη φορὰ δὲν ἔχει πραγματοποιηθεῖ !

Ἀστυνομικὴ περίπολος προχωρεῖ ἀργά. Ἐαφνικὰ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸς σταματάει. Τὸ ἴδιο κάνουν κ' οἱ ἄνδρες του. Κυττάζουν ὅλοι γύρω χαμένα. Κανένας ἄνθρωπος δὲν βρίσκεται κοντά. Κι' ὅμως πλάι στ' αὐτιά του ἀκούγεται μιὰ φωνή. Τοὺς λέει :

— Στὸ Πάρκο τοῦ Χάϊλαρ, στὸ τρίτον παγκάκι δεξιὰ κάθονταί ἓνας νέος καὶ μιὰ νέα. Πηγαίντε ἀμέσως νὰ τοὺς συλλάβετε. Αὐτοὶ εἶναι οἱ κακοῦργοι ποὺ φέρνουν τόσες καταστροφές στὴ Νέα Ὑόρκη.

Οἱ Ἀστυνομικοὶ σαστίζουν. Τὰ χάνουν. Δὲν ξέρουν τί νὰ φανταστούν. Τί νὰ ὑποθέσουν.

Ὅμως γρήγορα συνέρχονται. Τρέχουν περίεργοι στὸ Πάρκο Χάϊλαρ.

Πραγματικά ! Στὸ τρίτον παγκάκι δεξιὰ βρίσκουν τοὺς δυὸ Νέους. Κάνουν νὰ τοὺς συλλάβουν.

Ὁ Κεραυνὸς κ' ἡ Θύελλα δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους ποὺ παραδίνονται εὐκολα. Φέρνουν τρομερὴ ἀντίσταση. Καταφέρνουν νὰ ξεφύγουν. Τρέχουν σὰν τρελλοί. Σίγουρα θὰ μπορέσουν νὰ γλυτώσουν.

Ὅμως ὁ ἀόρατος Κράουζ βρίσκεται ἐκεῖ. Βάζει τρικλοποδιὰ στὸ γιὸ τοῦ Γκαούρ. Τὸν γκρεμοτσακίζει κάτω.

‘Ο Κεραυνός χτυπάει ἄσχημα. Μέχρι νὰ μπορέσει νὰ ξανασηκωθεί, οἱ Ἀστυνομικοὶ φτάνουν. Τοῦ περνᾶνε τὶς χειροπέδες.

‘Ομως ἡ Θύελλα τρέχει σὰν ἐλάφι. Καταφέρνει νὰ γλυτώσει.

‘Ο ἐπικεφαλῆς Ἀξιωματικὸς κάνει τὶς πρῶτες ἀνακρίσεις :

— Πῶς σὲ λένε ;

— Κεραυνό.

— Τὴ συντροφισσά σου ;

— Θύελλα.

— Ἐσεῖς λοιπὸν εἴσαστε ὁ Κάπα·Θήτα ;

— ‘Οχι !..

— Ποῦ μένετε ;

‘Ο Γιὸς τοῦ Γκαοῦρ δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του ν’ ἀποκριθεῖ. Δὲν πρέπει μὲ κανένα τρόπο νὰ προδώσει τὴ Θύελλα. Οὔτε τὸ ἐπιστημονικὸ τους Ἐργαστήριον...

‘Ο Ἀστυνομικὸς ψάχνει ἀμέσως τὸ πορτοφόλι τοῦ Κεραυνοῦ. Βρίσκει τὴν ἀπόδειξη ποῦχε πληρώσει τὸ νοίκι τῆς βίλλας.

Σὲ λίγο ἓνα αὐτοκίνητο τῆς Ἀστυνομίας τρέχει γιὰ τὸ προάστειο Χούσμαν. Φτάνει στὴ βίλλα τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Θύελλας.

Σ’ ἓνα ἀπ’ τὰ δωμάτιά της βρίσκεται δεμένος ὁ Ὑποδιευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας κι’ ὁ βοηθὸς του.

‘Οπως ξέροουμε τοὺς ἔχουν παρατήσει ἐκεῖ, οἱ δυὸ Νέοι. ‘Οταν ὁ Κράουζ μ’ ἓνα τηλεφώνημα τοῦ ἔστειλε τοὺς Ἀστυνομικοὺς νὰ τοὺς συλλάβουν.

Τώρα ἡ Ἀστυνομία ἔχει ἀπόλυτη βεβαιότητα : ‘Ο Κεραυνὸς

εἶναι ὁ τρομερὸς κακοῦργος Κάπα—Θήτα.

Οἱ Ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης βουίζουν γιὰ τὴ σύλληψή του. Οἱ κάτοικοι τῆς Μεγαλοῦπολης πανηγυρίζουν γιὰ τὴ σωτηρίά τους.

‘Ο Γιὸς τοῦ Γκαοῦρ δικάζεται στὸ Κακουργοδικεῖο. Οἱ ἐνορχοὶ δὲν τοῦ ἀναγνωρίζουν κανένα ἐλαφρυντικό. Καταδικάζεται σὲ θάνατο...

Τέλος φτάνει κι’ ἡ ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεως. ‘Ο δήμιος δένει τὸν Κεραυνὸ πάνω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα... Τραβάει μ’ ἐπαγγελματικὴ ψυχραιμία τὸ μεγάλο διακόπτη...

‘Ομως τὴν ἴδια στιγμή τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα. Κυντίζει χαμένα τὸ θῦμα του...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

‘Ας ρίξουμε καὶ μιὰ ματιά στὴ Ζούγκλα.

‘Ο δοξασμένος Ἀρχοντὰς της εἶναι βαριὰ ἀρρωστος !

Ξαφνικὸς δυνατὸς πυρετὸς τὸν ἔχει ρίξει μισοαναίσθητο στὰ στρωσιδία. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του ἔχουν παραλύσει. Ἀδύνατο νὰ κάνει τὴν παραμικρὴ κίνηση.

Ἡ Χουχού τρέχει ἀνήσυχη. Φέρνει τὴ δασκάλα της. Τὴ θαυματουργὴ γιάτρισσα Χούλχα.

Ἡ ἐκατόχρονη γερούλα κάνει ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ σώσει τὸν Ταρζάν. ‘Ομως γρήγορα χάνει τὶς ἐλπίδες της. Μουρμουρίζει συλλογισμένη :

— Τὸν ἔχει δαγκώσει φαρμακερὴ ἀράχνη... Μοναχὰ τὸ βό-

τανο Χάϊ—χά μπορεί νά τόν σώσει...

Ἐξηγεῖ στὸν Γκαούρ, στὴ Τζέιν, στὴν Ταταμπού :

— Πέρα, πρὸς τὸ βορρῆ, σὲ μιὰ ἄγρια περιοχὴ, βρίσκονται τὰ Πέτρινα Εἰδῶλα... Εἶναι κάτι θεόροτα βράχια πελεκημένα σὲ κεφάλια παλιῶν θεῶν... Κάπου ἐκεῖ βρίσκεται μιὰ βαθιὰ σκοτεινὴ σπηλιά. Μέσα σ' αὐτὴν φυτρώνει παράξενο βοτάνι μὲ μαύρα φύλλα... Τὸ Χάϊ—χά ! Βαριά κι' ἀπαίσια μυρωδιά βγάζει... Μονάχα μ' αὐτὸ τὸ βότανο θὰ μπορέσει νά γιатρευτεῖ ὁ ἄρρωστος μας... Θὰ πῆγαινα ἐγὼ νὰ τὸ φέρω, παιδιά μου... Μὰ εἶμαι πολὺ γοργά... Δὲν βυστάνε τὰ ποδαράκια μου...

Ἡ Ταταμπού, ἡ Χουχού κι' ἡ Χουλίχα, μένουν στὴ σπηλιά. Θὰ προσέχουν καὶ θὰ περιποιῶνται τὸν Ταρζάν. Γιατί αὐτές, σὰν ἰθαγενεῖς ποὺ εἶναι, ξέρουν ἀπὸ τέτοια γιатροσόφια...

Ὁ Γκαούρ, ἡ Τζέιν κι' ὁ Ποκοπίκο θὰ πᾶνε στὰ Πέτρινα Εἰδῶλα. Νὰ φέρουν τὸ μαῦρο βοτάνι Χάϊ—χά.

Ὁ νᾶνος ἔχει κατασυγκινηθεῖ μὲ τὴν ἀρρώστεια τοῦ Ταρζάν. Θέλει νά τὸν παρηγορήσει. Νὰ τοῦ δώσει κουράγιο. Τοῦ λέει, ἔτοιμος νά ξεσπάσει σὲ λυγμούς :

— Φουκαρά μπάμπι Μαντράχαλε ! Κατὰ πᾶσαν πιθανότης θὰ τὰ τινάζεις τὰ πεταλάκια σου !.. Ἀλλὰ μὴ στενοχωρεῖσαι... Καὶ ποῦ ξηί, ἀδερφέ μου, τί καταλαμβάνεις ;

Ἀμέσως, μὲ φωνὴ κλαψιάρικη τοῦ σκάει τ' ἀπαραίτητο στιχάκι :

*«Μὴ σὲ τρομάζει ὁ θάνατος,
καὶ ξόφλα μάνι—μάνι !
Γιὰτ' εἶναι κρεῖμμα πιά νὰ ζης
γιά... Μάμ, Κακὰ καὶ Νάνι !»*

Ἡ Χουχού ἀνατριχιάζει μπροστὰ στὴν τόση ἀναισθησία του. Τὸν μαλλώνει :

— Μὰ ποῦ νὰ μὴ σώσεις, χρυσό μου !.. Καλὲ ἔτσι μιλᾷς; Ἀντὶς νὰ τοῦ δώσεις δηλαδὴ κουράγιο, τὸν ἀπηγοιτεύεις περισσότερο !.. Ἀφοῦ γέλεις τὸν ἄνθρωπο πὼς εἶναι... ἐτοιμοθάνατος !.. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !..

Ὁ Ποκοπίκο τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδελφέ μου !.. Ἀμα παντρεντῶ θὰ σὲ πάρω στὸ γάμο μου...

— Γιατί, καλὲ ;

— Γιὰ νὰ μοῦ πεῖς... καὶ τοῦ χρόνου !

ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΕΠΙΔΡΟΜΕΙΣ

Ὁ Γκαούρ, ἡ Τζέιν κι' ὁ Ποκοπίκο, ξεκινᾶνε πολὺ πρωῒ. Μόλις τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἀρχίζει νὰ ξεθοριάζει...

Προχωροῦν ὀλάκερη τὴ μέρα... Νυχτώνουν. Καὶ περπατᾶνε ἀκόμα μέχρι τὸ πρωῒ...

Τέλος, μέρα πιά, ξυγώνουν στὰ θεόροτα βράχια. Στὰ Πέτρινα Εἰδῶλα !..

Ὅμως τ' ἀπάτητα αὐτὰ βουνὰ ἔχουν ἀκοίμητους φρουρούς : Ἀμέτρητα τεράστια μαύρα ὄρνια ! Κάνουν στοὺς τρεῖς συντρόφους τρομαχτικὴ ἐπίθεση !

Ὁ Γκαούρ τὰ ὑποδέχεται μὲ τὸ φοβερὸ ρόπαλό του. Σὲ κάθε χτήπημα, κι' ἓνα ἀπ' τὰ φτερωτὰ θηριὰ σωριάζεται κάτω...

‘Ο Κεραυνός περνάει από δίκη. Καταδικάζεται στην ποινή του θανάτου.

‘Η Τζέιν τὰ πυροβολεί. Μεγάλο μαχελεϊό γίνεται !..

‘Ο Ποκοτίκο τρυπώνει σβέλτος σὲ μιὰ στεγὴ κουφάλα δέντρου. Μόλις καὶ μὲ βία χωράει νὰ περάσει τὸ μικροσκοπικὸ του κορμί...

Σίγουρος μέσα ἐκεῖ, τραβᾷ τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Στριγγλίζει ἀγρια :

— Πίσω... γαλοπούλες καὶ σᾶς ἔφσγα !.. Πίσω νὰ μὴ σᾶς κάνω... παραγεμιστὲς στὸ φοῦρνο.

‘Ενα ἀπ’ τὰ φτερωτὰ θεριὰ τὸν βλέπει. Χώνει στὴ στενὴ τρύπα τὸ νυχωτὸ ποδάρι του. Τὸν τραβᾷ ἔξω !..

‘Ο Νάνος διαμαρτύρεται :

— Καλά, βρὲ φίλε !.. Οὐτ’ ἔ-

να... ἄστεϊο δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε ;!

Τ’ ὄρνιο τὸν ἀρπάζει τώρα. Φτερουγίζει...

‘Ο Ποκοτίκο στριγγλίζει σπαρχατικά :

— Ἀμάααα, ἀδερφέ μου !.. Σὲ δυὸ ὥρες θάχω γίνει... Κουτσουλιά !

Τὸ τεράστιο μαῦρο πουλὶ φτάνει γρήγορα ψηλά. Τρυπώνει μαζὶ μὲ τὸ θῦμα του σ’ ἓνα ἀπ’ τ’ ἀνοιχτὰ στόματα τῶν Πέτριων Εἰδωλῶν.

‘Ο ὑπέροχος ‘Ελληνας κι’ ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, καταφέρνουν τέλος νὰ σιωποῦν ἀπ’ τὴν ἐπίθεση τῶν ὄρνιων. Κρῦ-

βονται κάτω απ' έναν πυκνό μεγάλο θάμνο...

‘Η Τζέιν φαίνεται τρομαγμένη ‘Ανησυχία...

Ψιθυρίζει στον Γκαούρ :

— Δέν θά μπορέσουμε νά κά-
νουμε τίποτα !.. Τό καλύτερο
είναι νά γυρίσουμε πίσω... Δέν
νοιάζομαι γιά μένα.. Μά ἐσύ τὴ
χρυστάς νά χάσεις τὴ ζωὴ σου !..

‘Ο Γκαούρ εἶναι ‘Ελληνας.
Τὰ λόγια της τὸν παραξενεύουν.
‘Αποκρίνεται :

— Νά χάσω τὴ ζωὴ μου ; Καὶ
τὴ μ’ αὐτό ; ‘Αφού πρόκειται νά
σώσω κάποιον ποὺ κινδυνεύει !..

Τὰ μαῦρα ὄρνια δὲν τοὺς ξα-
νακάνουν δεύτερη ἐπίθεση. Οἱ
δύο σύντροφοι βγαίνουν απ’ τὴν
κρυψώνα. Μπαίνουν στ’ ἀνοιγ-
ματα τῆς πέτρινης σπηλιάς. Προ-
χωροῦν ἀτρόμητοι σὺ σκοτάδι...

Περνάει κάμποση ὥρα...
Ξαφνικά τὸ ἔδαφος τῆς σπη-
λιάς, ὑποχωρεῖ κάτω απ’ τὰ πό-
δια τους... Γκρεμίζονται σ’ ἓνα
σκοτεινὸ βάραθρο...

‘Ομως τὶ παράξενο ! Πέφτουν
μαλακά· μαλακά, Χωρὶς νά πά-
θουν τίποτα !..

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Τζέιν κυτ-
τίζουν χαμένα. Βρίσκονται σ’ ἓ-
να ὑπόγειο ‘Αρχαῖο Ναό !.. Γύ-
ρω τους ἀγάλματα τερατόμορ-
φων Θεῶν... Γλυκὸ γαλάζιο φῶς
ἐσχύνεται παντοῦ...

Πέρα σὺ βάθος, φαντάζει με-
γάλος πέτρινος θρόνος. Πάνω
σ’ αὐτὸν κάθεται ἀνθρώπινο Τέ-
ρας.

Εἶναι ἓνας γιγαντόσωμος ‘Α-
ράτης. Καὶ μιά, τὸ ἴδιο μεγα-
λόσωμη, ‘Αραπίνα. Κι’ οἱ δύο

στολισμένοι σὰν μεγάλοι ‘Αρ-
χόντες !

‘Ομως κάτι ἀπίστευτο συμ-
βαίνει σ’ αὐτοὺς : Τὰ κορμιά
τους εἶναι ἐνωμένα. Πλευρὸ μὲ
πλευρὸ. Σωστοὶ Σιαμαῖται ἀδελ-
φοί !

‘Ανοικοκλείουν κι’ οἱ δύο
ταυτόχρονα τὰ στόματα. Οὐρ-
λιάζουν ἄγρια :

— ‘Αλίμονο σὲ σᾶς ! Πατή-
σατε τὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ
Κράουμπα. ‘Ο παντοδύναμος
Μάγος Νάλα-Σάμ, θὰ σᾶς τι-
μωρήσει σκληρά ! Ζώντανοι δὲν
θὰ βγῆτε ἀπὸ δῶ μέσα !

‘Αμέσως απ’ τὰ χεῖλια τους
βγαίνει παρᾶξενο δαιμονισμένο
σπέρμα...

Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς τὸ κακὸ
ἀρχίζει. ‘Απ’ τὰ γόφω ἀνοίγ-
ματα τοῦ Ναοῦ μπαίνουν ἀμέ-
τρητοι μανιασμένοι ‘Αραπάδες.

‘Ο Γκαούρ μὲ τὴν ὑπέροχη
‘Ελληνικὴ παλικαριά του, σιγ-
μὴ δὲν ἀφήνει νά χαθεῖ. Σὰν
μυθικός ἥρωας χύνεται πάνω
τους. Μὲ τρομακτικὲς γροθιές
σφριάζει τοὺς μαῦρους δύο-δύο
κάτω ! Πασχίζει ν’ ἀνοίξει δρό-
μο. Νά περάσουν μὲ τὴ Τζέιν.
Νά ξεφύγουν απ’ τὴ φοιχτὴ αὐ-
τὴ ζολοση !

‘Ομως οἱ ‘Αραπάδες εἶναι ἀ-
τέλειωτοι. ‘Ολο καὶ νέοι πα-
ρουσιάζονται στὸν ἀπέραντο ὑ-
πόγειο Ναό ;

‘Εχουν τώρα κυκλώσει τοὺς
δύο συντρόφους. ‘Η Τζέιν τρα-
βάει τὸ πιστόλι. Μιά μονάχα
σφαῖρα τῆς ἔχει ἀπομείνει. Κά-
νει νά πυροβολήσει.

Δέν προφταίνει. ‘Ενας απ’
τοὺς μαῦρους τῆς ἀρπάζει τὸ
χέρι,

‘Ο Γκαούρ γυρίζει νά τή βοηθήσει. Οἱ Ἀραπάδες βρίσκουν εὐκαιρία. Χύνονται πίσω του. Ὅλοι μαζί τὸν ἀνατρέπουν.

Σὲ λίγο ὁ μελαφὸς γίγαντας κι’ ἡ πανώρια ξιανθιά γυναίκα, βρίσκονται δεμένοι χεροπόδαρα. Οἱ μαῦροι ἀλαλάζουν τώρα μ’ ἄγρια χαρά. Μεγάλο κακὸ καὶ πανδαιμόνιο !

Ξαφνικὰ ὅλα σταματᾶνε. Νεκρικὴ ἡσυχία γίνεται. Οἱ Ἀραπάδες γονατίζουν μὲ δέος. Οἱ ἐνωμένοι Ἀρχοντες πάνω στὸν πέτρινο θρόνο, χαμηλώνουν τὰ κεφάλια.

Ὅλα δείχνουν πὼς κατὶ πολὺ σοβαρὸ πρόκειται νὰ γίνει.

Καὶ νά : Ἀργὰ καὶ βαρὶὰ βήματα ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Σὲ λίγες στιγμὲς παρουσιάζεται ὁ παντοδύναμος Μάγος Νάλρα-Ξάμ.

Εἶναι ἓνας ξυπόλητος ἄνδρας. Φορεῖ στὸ πρόσωπο τερατόμορφη μάσκα. Τὸ ξεθοριασμένο μαῦρο κορμί του, σκεπασμένο μὲ τομάρι λιονταριοῦ.

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Τζέιν τὸν κυττάζουν χαμένα. ‘Ο ἀλόκοτος Μάγος φτάνει κοντὰ τους. Ἡ φωνὴ του βραχνή. Ὑπόκωφη :

— Τὰ βρωμερὰ ποδιάρια σας πάτησαν τὸν ἱερὸ ναὸ μας ! Πρέπει νὰ πεθάνετε !

Μερικοὶ ἀπ’ τοὺς Ἀραπάδες σηκώνονται. Τραβᾶνε τὰ μαχαίρια τους. Κάνουν νὰ σπαράξουν τοὺς δυὸ ξένους.

‘Ο Μάγος Νάλρα-Ξάμ γνέφει νὰ σταματήσουν :

— Ὅχι ! Τοὺς ἄπιστους αὐτοὺς θὰ τοὺς σφάξω ἐγὼ !

Ἀμέσως διατάζει τοὺς μαῦρους :

— Σηκώστε τους... Ἀκολουθεῖτε με !

Ἔτσι καὶ γίνεται. Σὲ λίγο ἡ μακάβρια συνοδεία ξεκινάει. Μπροστὰ ὁ Μάγος μὲ τὴν τερατόμορφη μάσκα. Πίσω οἱ Ἀραπάδες ποὺ σηκώνουν στὰ χέρια τὸν Γκαούρ καὶ τὴ Τζέιν.

Ἀπὸ σκοτεινοὺς ὑπόγειους κι’ ἀνηφορικοὺς διαδρόμους, βγαίνουν ἐξω ἀπ’ τὰ θεόρατα βράχια. Στὸ πίσω μέρος τους.

Εἶναι μιὰ ὀλόκληρη ἔκταση στρωμένη μὲ μικρὰ καὶ μεγάλα κομμάτια χρυσάφι. Ἐνα σωστὸ μεταλλεῖο θησαυροῦ.

‘Ο Μάγος μὲ τὸ λιονταρισιο τομάρι, στέκει κάπου ἐκεῖ κοντά. Διατάζει τοὺς μαῦρους νὰ σκάψουν ἓναν λάκκο γιὰ τοὺς δυὸ ξένους.

Ἡ δουλειὰ ἀρχίζει μὲ πρωτόγονα πέτρινα ἐργαλεῖα.

Πλάι ὁ Γκαούρ κι’ ἡ Τζέιν δεμένοι χεροπόδαρα. Παρακολουθοῦν μὲ φρίκη τὸ ἀνοιγμα τοῦ τάφου τους.

Κάποτε ὁ βαθὺς κι’ εὐρύχωρος λάκκος τελειώνει. Ὁ Μάγος διώχνει τοὺς Ἀραπάδες :

— Ὅταν ἐγώ, ὁ παντοδύναμος Μάγος Νάλρα-Ξάμ σκοτώσω ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, κανένας δὲν πρέπει νὰ μὲ βλέπει. Γιατὶ θὰ χάσει ἀμέσως τὸ φῶς του. Θὰ τυφλωθεῖ ! Κρυφτεῖτε λοιπὸν στὶς σπηλιές σας. Μόλις τελειώσω τὴ θυσία, θὰ σᾶς φωνάξω !

Οἱ μαῦροι φεύγουν τρομαγμένοι. Χάνονται σὰν βρυκόλακες στὶς βαθιὰς σκοτεινὲς τρύπες τους.

‘Ο Μάγος τραβάει κάτω ἀπ’ τὸ λιονταρισιο τομάρι, τὸ μα-

χαίρι του. Ζυγώνει τους δυο δεμένους μελλοθάνατους.

‘Η Τρεϊν βγάξει τρομαγμένο ξεφωνητό :

— “Αααα !

ΣΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΠΟΛΥΘΡΟΝΑ

“Όπως είδαμε, τὸ Κακουργιοδικεῖο τῆς Νέας ‘Υόρκης, καταδικάζει σὲ θάνατο τὸν Κεραυνό.

‘Ο Δήμιος δένει τὸ γιό τοῦ Γκαουρ στὴν ἡλεκτρικὴ Πολυθρόνα. Μ’ ἐπαγγελματικὴ ἀταραξία τραβάει τὸ μεγάλο διακόπτη.

‘Η Θυέλλα, ὅπως ἐπίσης ξέρουμε, εἶχε καταφέρει νὰ ξεφύγει ἀπ’ τοὺς Ἀστυνομικοὺς... Ἀμέσως μπαίνει σ’ ἓνα ταξί. Φτάνει γρήγορα στὴ βίλλα τους. Μπαίνει ἀλαφιασμένη μέσα...

Σὲ μιὰ μεγάλῃ βαλίτσα παίρνει ἀπ’ τὸ Ἐργαστήριό τους δυὸ συσκευές. Τὴ συσκευὴ τηλεοράσεως καὶ μιὰ ἄλλῃ ἀκόμα : Ἐνα μηχανήμα πού μὲ τίς μυστηριώδεις ἀκτίνες του ἐξουδετερώνει καὶ τὸ πῶς δυνατό ἡλεκτρικὸ ρεῦμα...

Σ’ ἓνα ἀπ’ τὰ δωμάτια τῆς ἐξοχικῆς βίλλας βρίσκονται ἀκόμα δεμένοι οἱ δυὸ Ἀστυνομικοί.

‘Η Θυέλλα τοὺς ἀφήνει ἐκεῖ. Φεύγει...

Μὲ τὸ ἴδιο ταξί πηγαίνει σ’ ἓνα ἀπόμερο ξενοδοχεῖο τῆς Νέας ‘Υόρκης... Νοικιάζει δωμάτιο στὴ σοφίτα...

Ἀπὸ κεῖ, μὲ τὴ συσκευὴ τηλεοράσεως, παρακολοῦθεῖ τὴν πολύχροτὴ δίκῃ τοῦ Κεραυνοῦ. Τὴν καταδίκῃ του. Μέχρι πού

τὸν καθίζουν στὴν ἡλεκτρικὴ πολυθρόνα !..

‘Η Κόρη τοῦ Ταρζάν βάζει σὲ λειτουργία τὴν αὐτὴν δευτέρῃ συσκευή...

‘Ο Δήμιος τραβάει τὸ διακόπτη. Ρεῦμα ἑκατομμυρίων βόλτ διοχετεύεται στὸ σῶμα τοῦ Κεραυνοῦ. Κι’ ὅμως δὲν παθαίνει τίποτα... Μένει ἀτάραχος !

“Όλοι μαριμαρώνουν μπροστὰ στὸ πρωτάκουστο αὐτὸ θάμμα !

‘Ο Δήμιος κλείνει πάλι τὸ διακόπτη. Οἱ ἡλεκτρολόγοι ἐξετάζουν τὴν ἐγκατάσταση. Λειτουργεῖ ἐν τάξει. Οἱ «μετρητές» δείχνουν τρομαχτικὴ ποσότητα ἡλεκτρικοῦ ρεύματος.

‘Ο Εἰσαγγελεὺς πού παρευρίσκεται στὴν ἐκτέλεση, διατάζει νὰ δοκιμάσουν πάλι. ‘Ο Δήμιος ξανατραβάει τὸ μοχλὸ. Καὶ πάλι τίποτα. ‘Ο Κεραυνὸς δὲν δείχνει τὴν παραμικρὴ δυσφορία.

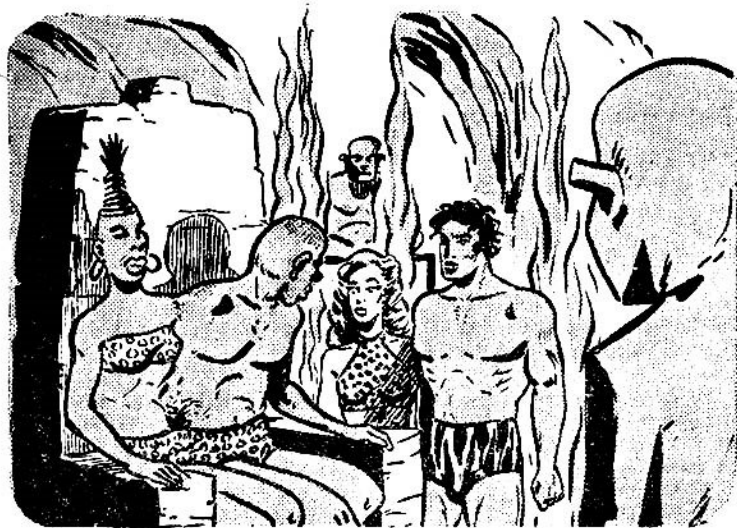
‘Η ἀπόπειρα γίνεται τὴν αὐτὴν τρίτῃ φορὰ. Χωρὶς βέβαια ἀποτελέσματα...

Κατὰ τοὺς Νόμους τῆς Ἀμερικῆς, ἀν’ ἓνας Κατάδικος γλυτώσει τρεῖς φορὲς ἀπ’ τὸ θάνατο, τοῦ χαρίζεται ἡ ποινὴ.

Ἔτσι ὁ Γιὸς τοῦ Γκαουρ ἀφήνεται λεύτερος. Θὰ βρίσκεται ὅμως πάντοτε σὲ ἀστυνομικὴ παρακολοῦθησιν...

‘Ο Κεραυνὸς βγαίνει τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς Νέας ‘Υόρκης... Προχωρεῖ συλλογισμένος. Ἀν’ ἔχει πού νὰ πάει... Πού ν’ ἀναζητήσει τὴ χαμένη συντροφισσά του...

Καὶ νὰ : Ἐαφνικὰ στ’ αὐτιά του φτάνει ἡ φωνὴ τῆς Θυέλλας. Τοῦ φευρίζει πολὺ σιγὰ : —Κεραυνέ !. “Ἐλα ἀμέσως

‘Ο Γκαορ κι’ ἡ Τζέιν κυττάζουν μὲ φόβη τὸ τερατόμορφο
ζευγάρι τοῦ ὑπόγειου Ναοῦ.

στὸ ξενοδοχεῖο Κίλ). Μένω ψηλά. Σ’ ἔνα ἀπ’ τὰ δωμάτια τῆς σοφίτας...

‘Ο Νέος νοιώθει ἀφάνταστη χαρὰ πού ξαναβρίσκει ἐπὶ τέλος τὴ Θύελλα... Ξέρει πῶς ἡ φωνή της, φτάνει σ’ αὐτὸν μὲ τὴ συσκευή. ‘Η καρδιά του λαχταράει νὰ τρέξει νὰ τὴ συναντήσει... Πῶς ὅμως; Οἱ ‘Αστυνομικοὶ τὸν παρακολουθοῦν ἀπ’ τ’ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο. Θὰ δοῦν τοῦ θὰ πάει... Θὰ πιάσουν τὴν ἄμοιρη Κοπέλλα... Τὸ Δικαστήριο θὰ τὴν καταδικάσει σὲ θάνατο !..

Εὐτυχῶς ! ‘Η καλὴ τύχη ἔρχεται ἀμέσως νὰ τὸν βοηθήσει...

Ξαφνικὰ ‘τεράστιο Λεωφορεῖο περνάει ἀπὸ μπροστά του. Γιὰ λίγες στιγμὲς τὸν καλύπτει ἀπ’ τὴν παρακολούθησιν τῶν ‘Αστυνομικῶν...

‘Ο Κεραυνὸς ἐκμεταλεῦται τὸ ἐλάχιστον αὐτὸ χρονικὸ διάστημα. Πλάϊ του ἀκριβῶς ἀρχίζει μιὰ στενὴ πάροδος. Τρυπώνει σβέλτος μέσα σ’ αὐτήν. Τρέχει. Στριβεὶ ἀμέσως στὸ πρῶτον στενὸ πού συναντᾷ...

Τέλος καταφέρνει νὰ χαθεῖ στὴν ἀπέραντη καὶ πολυθόρυβη μεγαλούπολη !..

Οἱ ‘Αστυνομικοὶ, μόλις προσπερνάει τὸ Λεωφορεῖο, κυττάζουν μὲ γοργλωμένα μάτια. ‘Ο

λέφωνο. Κάποιος πού μπορεί κι' απομυμείται τέλεια τὴ φωνή τοῦ νεκροῦ Εἰσαγγελέα. Εἶναι ἔτοιμος νὰ παρατίσει τ' ἀκουστικό.

Ὅμως ὄχι. Τὸ κρατάει ἀκόμα. Ἡ φωνή τοῦ θύματος συνεχίζει. Δίνει τώρα ὁδηγίες γιὰ τὶς ἐκκρεμότητες τοῦ Γραφείου του. Μιλάει γιὰ μυστικὲς δικαστικὲς ὑποθέσεις, πού μόνον ὁ νεκρὸς Εἰσαγγελεὺς μποροῦσε νὰ ξέρει.

Κι' ὅμως ὁ Ἀνακριτὴς ἀκόμα δὲν πιστεύει.

Στὸ τραγικὸ Γραφεῖο βρῖσκεται κι' ἡ σύζυγος τοῦ θύματος. Τῆς δίνει τ' ἀκουστικό...

Ἐκείνη ἀκούει τὴ φωνή τοῦ νεκροῦ ἄντρα της. Σωριάζεται κάτω λιπόθυμη.

Ὅλοι τώρα τᾶχουν χάσει. Ἀδύνατο νὰ φανταστοῦν πὼς ἕνας νεκρὸς μπορεί νὰ κουβεντιάζει. Νὰ τηλεφωνεῖ.

Καὶ νά : Σὲ λίγο τὸ μυστήριο γίνεται ἀκόμα μεγαλειότερο...

Κάποιος μικρὸς παρουσιάζεται. Φέρνει στὸν Ἀνακριτὴ ἕνα γράμμα. Ἡ μελάνη νωπὴ ἀκόμα. Ὁ γραφικὸς χαρακτήρας ἀνῆκει στὸ δολοφονημένο Εἰσαγγελέα.

Ὁ μικρὸς ἐξηγεῖ :

— Μοῦ τᾶδωσε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τῶν Δικαστηρίων ἕνας μεσόκοπος καλοντυμένος κύριος.

Ὁ Ἀνακριτὴς τοῦ δείχνει τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ Εἰσαγγελέα.

— Γνωρίζεις, παιδί μου αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ;

Ὁ πιστοῖκος τώρα βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πτώμα. Γουρλώνει ἀπὸ φρίκη τὰ μάτια. Ξεφωνίζει τρομαγμένος :

— Αὐτός, Αὐτός ὁ κύριος μοῦ δωσε τὸ γράμμα ! Πότε πρόλαβε κι' ἀνέβηκ' ἐδῶ πάνω ; Πότε σκοτώθηκε κιόλας ;

Ἡ κυρία Στάριαν, ἡ γυναίκα τοῦ Εἰσαγγελέα μεταφέρεται σὲ κακὰ χάλια στὸ διαμερίσμα της.

Ὅμως κι' ἐκεῖ ἡ ἄμοιρη, δοκιμάζει ἀκόμα πῶς μεγάλη ἐκπληξη.

Ξαφνικά ἀκούει τὴν πόρτα τῆς κάμαράς της νὰ τρίζει. Ν' ἀνοίγει σιγά-σιγά. Μπροστὰ της νὰ παρουσιάζεται ὁ δολοφονημένος ἄντρας της. Ὁ νεκρὸς Εἰσαγγελέας !

Τὸν ἀκούει νὰ ψιθυρίζει βραχνά :

— Ἡρθα νὰ σ' ἀποχαιρετήσω γυναίκα ! Μὴ στεναχωριέσαι γιὰ τὸ θάνατό μου ! Ἐγὼ καὶ πεθαμένος δὲν θὰ σ' ἀφήνω μονάχη. Ἀργὰ τὶς νύχτες θὰρχομαι νὰ σοῦ κάνω συντροφιά !

Ἡ ἄμοιρη νοιώθει ἀφάνταστο τρόμο καὶ φρίκη. Τὰ λογικά της δὲν μποροῦν ν' ἀνθέξουν ἄλλο. Σαλεύουν γιὰ πάντα πιά.

Καὶ νά : Ξεσπάει σ' ἕνα τραγικὸ κι' ἀπαίσιο γέλιο :

— Χά, χά, χά ! Χά, χά, χά !

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα ἀπ' τὴ συσκευή τηλεγράφου, παρακολουθοῦν ὅλες αὐτὲς τὶς τρομερὲς σκηνές...

Ἡ ἐμφάνιση τοῦ νεκροῦ Εἰσαγγελέα δὲν εἶναι γι' αὐτοὺς μυστήριο.

Ἐτοί παίρνουν ἀπόφαση νὰ ἐνεργήσουν γρήγορα. Ὁ κακοῦργος Κράουζ θὰ κάνει, ἂν τὸν ἀφήσουν, κι' ἄλλα πολλὰ τέτοια ἐγκλήματα.

Σὰ λίγο φτάνουν λαχανιασμένοι στο μέγαρο τῆς Ἀστυνομίας. Παρουσιάζονται στο νέο Ἀστυνομικό Διευθυντή.

Ὁ Κεραυνὸς τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ὁ Κράουζ ἔχει ἐφεύρει μιὰ σατανική συσκευή : Τὴ λέει «Προβολὴ Φαντασμάτων». Ὅποιον ἄνθρωπο, ζῶο ἢ πρᾶγμα βάλει στο νοῦ του, ἡ συσκευή αὐτὴ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ τὰ παρουσιάζει ὁλοζώντανα στὰ μάτια τῶν ἄλλων ! Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας μπορεῖ ἔτσι νὰ κάνει τὸ φάντασμα ἐνὸς νεκροῦ νὰ μιλάει. Νὰ τηλεφωνεῖ. Νὰ γράφει...

Ἀκόμα μπορεῖ νὰ μαντεύει καὶ τὰ μυστικὰ τοῦ θύματός του. Νὰ βάζει τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνει. Ὁ πῶς γίνηκε καὶ μὲ τὸν δολοφονημένο Εἰσαγγελεῖ. Ποῦ μίλησε γιὰ τίς μυστικὲς ὑποθέσεις τοῦ Γραφείου του.

Τέλος ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα ἀναλαμβάνουν νὰ βοηθήσουν τὴν Ἀστυνομία στὴν ἀνακάλυψη καὶ σύλληψη τοῦ Κράουζ.

Τὸ σχέδιο δράσεως καταστρώνεται σ' ὅλες τοὺς λεπτομέρειες.

Ἀμέτρητοι Ἀστυνομικοὶ πολιορκοῦν τὸ Μέγαρο ποὺ στὰ ὑπόγειά του βρίσκεται τὸ σατανικὸ Ἐργαστήριο τοῦ κακούργου Ἐπιστήμονα.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας μ' ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ γενναίους κι' ἀποφασισμένους ἄνδρες, μπαίνουν στο Μέγαρο. Κατεβαίνουν στο ὑπόγειο. Σπάζουν τὴν πόρτα.

Καὶ νὰ : Τὰ μάτια τοὺς ἀν-

τικρύνουν κατὶ ἀπίστευτο ! Τὸ διαμέρισμα εἶναι ἐντελῶς ἄδειο. Κανένα μηχανήμα, καμμιά συσκευή δὲν βρίσκεται πιά ἐκεῖ. Φυσικά, οὔτε κι' ὁ σατανικὸς Ἐγκληματίας.

Κι' ὅμως οὔτε ἡ Θυρωρὸς. οὔτε κανένας ἀπ' τοὺς ἐνοίκους τοῦ Μεγάρου, εἶδαν νὰ γίνεται ἡ παραμικρὴ μετακόμιση.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας δὲν εἶναι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πιστεύουν σὲ θάματα.

Φαντάζεται πὼς ὁ Κεραυνὸς τοὺς ἔχει ἐξαπατήσει. Πὼς εἶναι ἴσως καὶ συνένοχος τοῦ κακούργου Κράουζ...

Τὸν διώχνει μὲ προσβλητικὰ λόγια...

Ὁ Νέος φεύγει χωρὶς οὔτε κὰν νὰ διαμαρτυρηθεῖ. Ξέρει πὼς ἀργὰ ἡ γρήγορα ἡ ἀλήθεια θὰ λάμψει...

Ἔτσι, μαζί μὲ τὴ Θύελλα, ἀποφασίζουν νὰ δράσουν μονάχοι. Ὁ σατανικὸς Ἐπιστήμονας ἀποτελεῖ μεγάλο κίνδυνο γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα. Πρέπει νὰ χτυπηθεῖ κατακέφαλα. Νὰ ἐξουδετερωθεῖ !..

Η ΘΥΕΛΛΑ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Ἡ Κεραυνὸς ἐξηγεῖ στὴ συντροφισσά του :

— Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμβολία πὼς ὁ Κράουζ μετεκόμισε ἄλλοῦ τὸ Ἐργαστήριο... Εἶμαι βέβαιος πὼς πάλι κάπου ἐδῶ στὴ Νέα Ὑόρκη θὰ βρίσκεται...

Ἡ Νέα παραξενεύεται :

— Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν ; Οὔτε ἡ Θυρωρὸς, οὔτε κανένας ἄλλος ἐνοίκος τοῦ Μεγάρου, εἶδαν ἢ ἀκουσαν τίποτα...

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ χαμογελάει :

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀπλό. Μὲ τις σατανικὰς συσκευὰς πού διαθέτει ὁ ἀπαίσιος κακοὺργος, ἦταν σὲ θέση νὰ κάνῃ τὴ μετακόμιση χωρὶς κανέναν νὰ τὸν ἀντιληφθεῖ...

— Πῶς ;

— Δὲν θάταν καθόλου δύσκολο σ' αὐτὸν νὰ ναρλώσῃ γιὰ ἓνα μικρὸ χρονικὸ διάστημα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού βρίσκονταν ἐκεῖνη τὴ στιγμή στὸ Μέγαρο... "Εἶσι κανέναν δὲν τὸν εἶδε. Κανέναν δὲν τὸν ἄκουσε νὰ μετακομίζει...

Οἱ δυὸ Σύντροφοι, ψάχνουν τώρα μὲ τὴ συσκευή τηλεοράσεως... "Ομως αὐτὴ τὴ φορὰ στέκεται ἀδύνατο ν' ἀνακαλύψουν τὸ καινούριο λημέρι τοῦ Κακοὺργου.

Ὁ Κεραυνὸς μουρμουρίζει :

— Σίγουρα ὁ Κράουζ θάχει πάρει τὰ μέτρα του... Θάχει φωτίσει τὸ Ἔργαστήριό μὲ κόκκινους ἠλεκτρικοὺς λαμπτήρες... Τίποτα δὲν θὰ κάνουμε... Μονάχα σὰν οἱ οἱ λαμπτήρες αὐτοί, θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν βροῦμε...

Μιὰ ἰδέα φωτίζει τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τῆς Θύελλας. Ψιθυρίζει σὰν νὰ παραμιλάει :

— Εὐχολο Κεραυνέ !.. Εἶναι πολὺ εὐχολο νὰ οἱ βρῶμε... ἔμελλε τοὺς κόκκινους λαμπτήρες τοῦ Κράουζ...

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ παραξενεύεται :

— Ἀστείεύσαι, Θύελλα ; !.. Αὐτὸ πού λὲς εἶναι, μέχρι σήμερα, ἀδύνατο νὰ γίνῃ...

Κι' ὅμως !.. Δὲν εἶναι μονάχα

ὁ Κεραυνὸς ἔξυπνος. Κι' ἡ Θύελλα ἔχει τὸ ἴδιο δυνατὸ μῦθλο...

Ἀμέσως σηκώνεται. Προχωρεῖ νὰ φύγῃ. Μόλις φτάνει στὸ κατόφλι τῆς πόρτας, γυρίζει. Χαμογελάει καλὸκαρδα στὸ σύντροφό της :

— Περίμενε Κεραυνέ ! Θὰ σοὺ κάνω μιὰ ἐκπληξή !..

Σὲ λίγο βρίσκεται, μ' ἓνα τὰ ξί, ἔξω ἀπ' τὰ μεγάλα ἐργοστάσια παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος τῆς Νέας Ὑόρκης...

Ἡ ὥρα εἶναι δώδεκα παρὰ δέκα. Στὶς δώδεκα ἀκριβῶς πρέπει νὰ σχολάσῃ ἡ πρώτη βάρδια.

Οἱ Ἔργατοτεχνίτες τῆς δευτέρας βάρδιας πού θὰ τὴ διαδεχθεῖ ἔχουν κιόλας περάσει μέση. Μερικοὶ καθυστέρημένοι φθάνουν πού καὶ ποῦ.

Ἡ Θύελλα σταματᾷ ἔναντι νεαρὸ ἐργάτη :

— Σὲ παρακαλῶ, παλικάρι μου... Τώρα πού θὰ πᾶς μέσα, μοὺ κάνεις τὴ χάρη νὰ εἰδοποιήσεις τὸν Ἀρχιτεχνίτη πού ἐργάζεται στὶς κεντρικὰς ἀσφάλειες τῆς Παραγωγῆς τοῦ ρεύματος ; Τοῦ φέρνω νέα ἀπὸ τὴ μητέρα του... Μοῦ εἶχε πεῖ τ' ὄνομά του, ἀλλὰ τὸ ξέχασα...

Ὁ νεαρὸς ἐργάτης κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὴν πανέμορφη κοπέλλα :

— Εὐχαρίστως, Δεσποινίς !.. Ὁ Ἀρχιτεχνίτης πού ζητᾷτε λέγεται Σμιθ Χάρταλλ... Περιμένετε ἐδῶ... Πηγαῖνω νὰ τὸν εἰδοποιήσω... Σὲ λίγα λεπτὰ θὰ βγεῖ...

Ἡ συντροφίσσα τοῦ Κεραυ-

νοῦ τοῦ προσφέρει γὰρ τὸν κόπο
του ἑνα γλυκὸ χαμόγελο :

— Εὐχαριστῶ, παλληκάρι μου!

Τὸ «Παλληκάρι» τσακίζεται νὰ
τὴν ἐξυπηρετήσει ..

Σὲ πέντε λεπτά ἀτέλειωτος
ἀνθρώπινος χεῖμαρρος ἀρχίζει νὰ
ξεχύνεται ἀπ' τὴ μεγάλη πύλη
τῶν Ἠλεκτρικῶν Ἐργοστασίων...

Ἡ Θύελλα ἔχει σταθεῖ κάπου
στο πλάι. Φροντίζει νὰ βρίσκε-
ται σὲ μέρος πού νὰ φαίνεται
ἀπ' ὅλους...

Καὶ νά: Ἕνας μεγαλόσωμος
ἄνδρας ξεχωρίζει ἀπ' τοὺς ἄλ-
λους. Σταματάει μπροστά της.
Ρωτάει σοβαρός :

— Ἀπ' τὸν «Ἄλλο Κόσμο»
ἔρχεσθε Δεσποινίς ;

Ἡ Θύελλα σαστίζει :

— Γιατί, κύριε ;

Ὁ μεγαλόσωμος Ἄνδρας ἐξη-
γεῖ :

— Γιατί ἡ μητέρα μου ἔχει
πεθάνει πρὶν ἀπὸ... δέκα χρόνια.
Μόνον ἀπ' τὸν Ἀδελφὸν θὰ
μπορούσατε νὰ μοῦ φέρετε νέα
της. Ἔτσι δὲν εἶναι ;

Ἡ Θύελλα χαμογελάει :

— ἔχετε δίκιο. Ἦταν ἕνα
πρόσχημα γὰρ νὰ σὰς μιλήσω.

— Ἀκούω, δεσποινίς.

— Ἐγὼ βάλεῖ με κάποιο φίλο
μου στοιχημα δέκα χιλιάδων δολ-
λαρίων. Θέλετε νὰ κερδίσετε
σεῖς τὰ μισά ;

Ὁ Ἀρχιτεχνίτης τὰ χάνει :

— Δηλαδή ;

— Ἀκούστε με καὶ θὰ κατα-
λάβετε Ἐγὼ στοιχηματίζω πῶς
ἀπόψε στὶς 10 τὴ νύχτα θὰ δια-
κοπῇ γιὰ πέντε λεπτά ἡ παρο-
χὴ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος σ' ὁλό-
κληρὴ τὴ Νέα Ὑόρκη !

Ὁ μεγαλόσωμος ἄνδρας σή-
κώνει τοὺς ὤμους :

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω,
δεσποινίς ! Τί σχέση μπορεῖ νὰ
ἔχω ἐγὼ μὲ τὸ στοιχημα τὸ δι-
κό σας !

— Πολὺ μεγάλη σχέση, κύριέ
μου ! Γιατί σεῖς θὰ κάψετε
«κατὰ λάθος» τὴ γενικὴ ἀσφάλ-
εια ὅλων τῶν κεντρικῶν ἀγω-
γῶν !

Βγάζει ἀπ' τὴν τσέπη της μιὰ
δεσμίδα χοντρὰ χαρτονομίσματα.
Τοῦ τὴν προσφέρει :

— Ὁρίστε καὶ μιὰ προκατα-
βολή... Εἶναι δυόμισυ χιλιάδες
δολάρια... Ἄν καεὶ ἡ ἀσφάλ-
εια, θὰ σὰς φέρω καὶ τ' ἄλλα
μισά...

Ἀργὰ τὸ βράδυ ὁ Κεραυνὸς
κι' ἡ Θύελλα βρίσκονται μπρο-
στά στὴ συσκευή τηλεοράσεως.
Παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία...

Ἐπὶ τέλους ! Στὶς δέκα ἀκρι-
βῶς τὸ ρεῦμα κόβεται. Τὸ δω-
μάτιο βυθίζεται στὸ σκοτάδι.
Τὸ ἴδιο κι' ὁλόκληρὴ ἡ Νέα
Ὑόρκη !

Τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ γυρίζουν
τώρα μὲ βιάση τὰ κουμπιά τῆς
συσκευῆς.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς τ'
ἀπαίσιο πρόσωπο τοῦ Κράουζ
παρουσιάζεται στὸ φωτεινὸ (*)
κानτράν !

Τώρα, μὲ τὴ διακοπὴ τοῦ
ρεύματος, οἱ κόκκινοι λαμπτήρες
ἔχουν οὖσοι. Τὸ κρυφύγετο
τοῦ κακούργου μένει ἀπροστά-
τευτο.

Ὁ παράφρων Ἐπιστήμονας

Ἡ συσκευή λειτουργεῖ μὲ δι-
κό της ρεῦμα. Μὲ μπαταρίες.

μένει σὲ μιὰ ἰσόγεια εὐρύχωρη αἰθουσα. Οἱ οὐσκευαὶ καὶ τ' ἄλλα σατανικά του σὺνεργα, βρίζονται ὅλα ἐκεῖ.

Ἄπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο φαίνεται τὸ τεράστιο ἄγαλμα τῆς Ἑλευθερίας. Δὲν θ' ἀπέχει ἀπ' τὸ κτίριο αὐτό, περισσό-τερο ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα.

Σὲ λίγα λεπτά τὸ ρεῖμα ἐπα-νέρχεται. Τὸ δωμάτιο γεμίζει φῶς.

Ὁ Κεραυνὸς ἐτοιμάζεται νὰ βγεῖ ἔξω :

— Θὰ πάω νὰ ρίξω μιὰ μα-τιὰ στὰ κτίρια ποὺ βρίσκονται γύρω στὸ Ἄγαλμα τῆς Ἑλευ-θερίας. Μπορεῖ καί ν' ἀνακα-λύψω...

Βγαίνει καὶ ἡ Θύελλα μαζί του:

— Ἐγὼ θα πεταχτῶ νὰ συ-ναντήσω τὸν Ἀρχιτεχνίτη τῆς Ἑταιρίας. Τοῦ γνωστῶς ἄλλες δι' ὅρου χιλιάδες δολάρια...

Σὲ λίγο ἡ Κόρη τοῦ Γαρζάν δίνει στὸ μεγαλόσωμο Ἄνδρα τῆς Ἑταιρίας καὶ τὰ ἐπόλοιπα χρήματα :

— Πάρτα, ἀγαπητέ μου. Ὅ-μως μαζί μ' αὐτὰ σοῦ δίνω καὶ μιὸ συμβουλὴ : Ποτὲ ἄλλοτε νὰ μὴ ξανακάνεις αὐτὸ ποὺ ἔκανες ! Ὅσαδήποτε χρήματα καὶ ἂν σοῦ δώσουν... Γιατὶ στὸ σκοταδι αὐ-τῶν τῶν πέντε λεπτῶν, θὰ μπο-ροῦσαν νὰ γίνουν ἀμέτρητα ἐγ-κλήματα. Πιο πλὴλ' ἀπ' ὅσα γίνονται στῇ Νέα Ὑόρκη, μέσα σ' ὁλόκληρο χρόνο !

Ἡ Θύελλα, μ' ἓνα ταξί πάλι, ξαναγυρίζει στὸ ψηλὸ δωμάτιο τοῦ Ξενοδοχείου Κίλλ. Περιμέ-νει νὰ γυρίσει ὁ ἀγαπημένος σὺν-τροφός της.

Ἡ ὥρα θάνατι ἔντεκα πιά...

Ξαφνικά, τὰ γαλάζια μάτια τῆς Νέας παίρνουν ἀνήσυχη ἐκ-φραση. Κυττάζει μὲ φρίκη πρὸς τὴν εἰσοδο τῆς κάμαρας. Βλέπει τὴν πόρτα ν' ἀνοίγει ἀργά... Κι' ὅμως στὸ κατόφλι τῆς κανέ-νας δὲν φαίνεται. Μονάχα βαριά βήματα ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν...

Ἡ Θύελλα κάνει νὰ τραβήξει τὸ πιστόλι της. Δὲν προφταίνει... Τὴν ἴδια στιγμή, δέχεται φοβε-ρὸ χτύπημα στὸ κεφάλι... Σω-ριάζεται κάτω μισολιπόθυμη...

Ἡ βραχὴ καὶ ἀπαίσια φωνὴ τοῦ Κράουζ, φτάνει τώρα στ' αὐτιά της :

— Μαζί μου τὰ βάλατε, λοι-πὸν ; Χό, χό, χό !... Ἀσχημι τέλος θάχατε καὶ οἱ δυὸ σας !

Ἀμέσως, σιγανὸς βόμβη ἀκού-γεται στὸ δωμάτιο. . . Εἶναι φα-νερὸ πὺς ὁ κακοῦργος Ἐπιστή-μονος ἔχει βάλει σὲ λειτουργίαν τὴ μικρὴ σατανικὴ συσκευή του. Θὰ κάνει καὶ τὴ Θύελλα ἄορα-τη, ὅπως εἶναι καὶ αὐτός. . .

Κοί νά : Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ κορμὶ τῆς Νέας ἀρχίζει νὰ γί-νεται διάφανο... Ὑστερα σιγά-σιγὰ νὰ χάνεται... Σὰν φάντα-σμα Σὰν ὄπτασία !..

Ὁ Κράουζ τὴ σηκώνει γρήγο-ρα στὰ χέρια. Μουρμουρίζει :

— Πᾶμε τώρα στὸ φτωχικὸ μου !.. Θὰ σὲ κάνω ἓνα καλὸ δόλωμα γιὰ νὰ πέσει στὴν παγί-δα ὁ προκομένος σου !..

Ἔτσι, ἄορατοι ὅπως εἶναι καὶ οἱ δυὸ, χάνονται σὲ λίγο ἀπ' τὸ Ξενοδοχεῖο...

Ο τρομερός Μάγος Νάλρα - Ξάμ διατάζει τούς άραπάδες νά σκάψουν ένα μεγάλο τάφο.

Οι άτυπομιοκοί μπαίνουν άλαφιασμένοι στο γραφεΐο. Ο εισαγγελέας Στάρμαν θρίσκειτα: κάτω νεκρός.

Ξαφνικά ο Μάγος με την τερατόμορφη μάσκα βγάξει πονεμένο
βογγητό. Σωριάζεται κάτω άναίσθητος.

Ο Γκαούρ, ή Τζέιν, ό Ποκοπίκο κυττάζουν με έκπληξη
τώρα τό άκάλυπτο πρόσωπο του τρομερού Μάγου.

Η ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ

Ξαναγυρίζουμε στη Ζούγκλα...
 'Ο Μάγος Νάλρα Ξάμ τραβάει
 όπως είδαμε τὸ φοβερό μαχαίρι
 του... 'Ομως ἀντὶ νὰ σφάξει τὰ
 δυὸ θύματα, κάνει κάτι ἄλλο.
 Πολὺ παράξενο :

Χαράζει μ' αὐτὸ τ' ἀριστερό
 του μπράτσο. 'Αφήνει τὸ κόκκι-
 νο ἀχνιστὸ αἷμα νὰ χυθεῖ κά-
 τω... Πλάϊ στὸν ἀνοιχτὸ τάφο...

Τέλος σφίγγει μὲ τὰ δάχτυλα
 τὴν πληγὴ. Σταμισαίνει τὴν αἱ-
 μορραγία.

Τώρα, μὲ τὴ βραχνή κι' ὑπό-
 κωρη φωνή του, ρωτᾷ τὰ δυὸ
 δεμένα θύματα : Τὸν Γκαοῦρ
 καὶ τὴ Τζέϊν...

— Πέστε μου, λοιπόν : Τί ἤρ-
 θατε νὰ κάνετε ἐδῶ ; Τί ζη-
 τᾶτε ;

'Ο θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαν-
 τας ἀποκρίνεται :

— 'Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
 κλας Ταρζάν, εἶναι βουριά ἄρ-
 ρεϊστος. 'Η γιάτρισσα Χούλχα
 εἶπε πὼς μονάχα τὸ βοτάνι
 Χαΐ—χὰ θὰ μπορέσει νὰ τὸν
 σώσει... Αὐτὸ ἤνθαμε νὰ πά-
 ρουμε...

'Ο Μάγος μὲ τὴν τερατόμορφη
 μάσκα, οἶχνει ἀνήσυχη ματιὰ
 γύρω... Σάν νὰ φοβᾶται μὴ τὸν
 βλέπει κανένας...

'Ομως κανένας πὰ δὲν βρι-
 σκεται ἐξω. Οἱ μαῦροί, ἀπ' τὸ
 φόβο μὴ τυφλωθοῦν, ἔχουν κρυ-
 φτεῖ βαθιὰ στὶς σκοτεινὲς σπη-
 λιὲς τῶν Πέτρωνων Εἰδώλων...

'Ο Νάλρα-Ξάμ λύνει γρήγορα
 τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴ Τζέϊν. Τοὺς
 βοηθαίνει νὰ σηκωθοῦν. Ψιθυρί-
 ζει :

— Προχωρεῖστε πρὸς τὴν Ἀ-
 νατολή. Θὰ κρυφτεῖτε καὶ θὰ μὲ
 περιμένετε στὴν πρώτη πηγὴ
 ποὺ θὰ συναντήσετε.. Θὰ σὰς
 φέρω ἐγὼ τὸ μαῦρο βότανό ποὺ
 ζητᾶτε...

'Ο Γκαοῦρ κι' ἡ Τζέϊν τᾶχουν
 χάσει... Ποτὲ δὲν μπορούσαν νὰ
 φανταστοῦν τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ
 σωτηρία τους !

Φεύγουν... Παίρνουν τὸ μονο-
 πᾶσι πρὸς τὴν Ἀνατολή.. Βρί-
 σκουν τὴν πρώτη πηγὴ Σταμι-
 τᾶνε. Κρύβονται κάπου στὴν πυ-
 κνὴ γύρω βλάστηση !

'Ο Μάγος μένει τώρα μονά-
 χος. Κάτω ἀπ' τὴν τερατόμορφη
 μάσκα του χαμογελαστὴ ἱκανο-
 ποιημένος. Μουρμουρίζει μὲς
 ἀπ' τὰ δόντια του :

— 'Ὡς ἐδῶ, καλὰ τὰ κατάφε-
 ρα !.. 'Ας δοῦμε πάρα κάτω !..

'Αμέσως μὲ πόδια καὶ χέρια
 σπρώχνει τὰ χῶματα. Σκεπάζει
 τὸν ἀδίο τάφο...

Τέλος βγάζει ἄγρια δυνατὴ
 φωνή. Οἱ ἀρουπάδες ξετρυνώνουν
 ἀπ' τίς σπηλιὲς τῶν βράχων.
 Πλησιαίνουν μὲ σεβασμὸ τὸν παν-
 τοδύναμο Μάγο τους. 'Εκεῖνος
 μουρμουρίζει :

— Οἱ δυὸ ξένοι ποὺ τόλμησαν
 νὰ πατήσουν τὸν ἱερὸ Ναὸ μας,
 τιμωρήθηκαν ὅπως τοὺς ἄξιζε...

Τοὺς ἔσφαξα καὶ τοὺς ἔθαψα
 σ' αὐτὸ τὸ λάκκο...

Οἱ μαῦροί βλέπουν τὰ αἵματα
 ποῦχναν χυθεῖ πλάϊ... Εἶναι βέ-
 βαιοι πὼς ὁ Μάγος ἔκανε τὸ
 καθήκον του...

'Ο Νάλρα-Ξάμ τοὺς διατάζει :
 — Ἐμπρός !.. Στὴ δουλειὰ
 τώρα !.. 'Ο Θεὸς Κράουμπα θέ-
 λει χρυσάφι ! Πολὺ χρυσάφι !..

Οἱ ἀραπάδες ὑπακοῦνε πρό.

θυμα. Προχωρούν . . . Φτάνουν στο μεταλλείο του χρυσαφιού. Με τα πρωτόγονα πέτρινα έργα-
 λεια τους αρχίζουν νά σκάβουν ..

‘Ο ξυπόλυτος Μάγος, με τὸ λιονταρίσιο τομάρι καὶ τὸ ξεθο-
 ριασμένο μαῦρο κορμί, προχω-
 ρεῖ ἀργά. Μεγαλόπρεπα . . . Μπαίνει στὴ μεγάλη Σπηλιὰ τῶν Πέτρινων εἰδώλων...

‘Αλήθεια !.. Λίγο ἔλλειψε νὰ ξεχάσουμε τὸν Ποκοπίκο...

Εἶδαμε νὰ τὸν ἀρπάζει στὰ νύχια του τὸ μεγάλο μαῦρο ὄρ-
 νιο. Νὰ τρυπώνει στ’ ἀνοιχτὸ πέτρινο στόμα κάποιου ἀπ’ τὰ πελεκημένα εἰδωλα...

Τὸ τεράστιο πουλὶ ἀφήνει τὸ νάνο ἐκεῖ. ‘Ετοιμάζεται νὰ γε-
 μίσει μ’ αὐτὸν τ’ ἀδειανὸ στο-
 μάχι του.

‘Ομως ὁ Ποκοπίκο δὲν κάθε-
 ται μὲ σταυρωμένα χέρια. Σὰν «‘Αντρακλας δυσθεόρατος» ποὺ εἶναι, πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Τραβάει μεγαλόπρεπα τὴ θρυλι-
 κὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Κυττάζει ἀγέρωχα τ’ ὄρνιο. Μουρμουρίζει βαριά :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερ-
 φέ μου !

Ταυτόχρονα καὶ μὲ γοηγορά-
 ρα ἀστραπῆς, τοῦ δίνει τρομερὸ χτύπημα στὸ λαιμό. Τὸ κεφάλι του κόβεται πέρα γιὰ πέρα. Πέ-
 φτει κάτω. ‘Ανοικοκλείνει τὸ μεγάλο γαμπρὸ ράμφος του.

‘Ο Νάνος ἀναστενάζει :

— Μυστήριος ‘Αντρας εἶμαι,
 ρε παιδί μου ! Γιὰ πότε τοῦ μύσ-
 σῃσα τὴν ψυχάρα ! Οὔτε κοκο-
 ρόπουλο νάτανε !

‘Αμέσως βγαίνει ἀπ’ τὸ στόμα τοῦ πέτρινου Εἰδώλου. ‘Αρχίζει

νὰ κατεβαίνει μὲ προσοχὴ τὰ τρομαχτικὰ βράχια. Με τὴν ψυ-
 χὴ στὸ στόμα φτάνει κάτω. Τρυ-
 πώνει σὰν μαῦρο ποντικᾶκι στὴ
 μεγάλη σκοτεινὴ σπηλιὰ. Ψάχ-
 νει παντοῦ. Βρίσκει τέλος τὸ
 μαῦρο βοτάνι χαΐ χά...

Πρὶν τὸ κόψει, κάνει νὰ τὸ
 μυρίσει. Βρωμαίει ἀπαισία. Μορ-
 φασμὸς ἀηδίας τσαλακώνει τὸ
 κομικὸ πρόσωπό του. Μουρμου-
 ρίζει :

— Πφ... ‘Ωραῖο ἄρωμα ! Θὰ
 φυλάξω καὶ λίγο γιὰ τή... Χου-
 χούκα μου ! Νὰ τὸ μασσάει γιὰ
 νὰ μωσχομυρίζει τὸ στοματάκι
 τῆς !

‘Απλώνει ἀμέσως τὸ χέρι. Τρα-
 βάει νὰ τὸ ξερριζώσει...

Δὲν προφταίνει. Ταυτόχρονα
 σχεδὸν παρουσιάζεται μπροστὰ
 του ὁ Μάγος. ‘Ερχεται ἀπ’ τ’
 ἀντικρινὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

‘Ο Ποκοπίκο πρώτη φορὰ τὸν
 βλέπει Κυττάζει μὲ θαυμασμὸ
 τὸ λιονταρίσιο τομάρι του :

— Μὲ γειὰ τὸ κονστουμάκι
 μάγκα !

Ρίχνει καὶ μιὰ ματιὰ στὴν τε-
 ρατόμορφη μάσκα ποὺ φοράει
 στὸ πρόσωπο. Ρωτάει σοβαρά :

— Δὲν μοῦ λές, ρε Πατρίδα...
 ‘Απόκρηες ἔχετ’ ἐδῶ στὸ χω-
 ριό σας ;

‘Ο Νάλρα-Ξὰμ κόβει τὸ βό-
 τανο Χαΐ-χά. Ψιθυρίζει στὸ
 Νᾶνο :

— ‘Αν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου,
 μὴ βγάξεις ταιμουδιά. ‘Ακολου-
 θησέ με !

Τὸν ἀρπάζει ἀπ’ τὸ λαιμὸ
 σὰν μπουκάλα. Προχωρεῖ Βγαί-
 νει ἀπ’ τὸ μπροστινὸ ἀνοιγμα
 τῆς σπηλιάς. Παίρνει τὸ μονο-
 πᾶτι κατὰ τὴν ‘Ανατολή.

Μόλις ξεμακραίνουν λίγο, παρατάει κάτω τὸν Ποκοπίκο. Ἐκείνος ἀκολουθεῖ σὰν σκυλάκι. Ὅμως ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν. Τοῦ φωνάζει :

— Πολὺ τὸ νταῖ μού παρασταίνεις, φίλε ! Καὶ ὡς ἐκ τούτου, πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Ἀλλὰ ξέρω ἐγώ : Γὰ νὰ στρώσεις θέλεις... σφάξιμο !

Ὁ παράξενος Μάγος προχωρεῖ σοβαρὸς. Συλλογισμένος. Δὲν φαίνεται οὔτε κἀν ν' ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Νάνου.

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ σκάει καὶ δυὸ στιχάκια :

«Ὁ Μάγος τὸ καλὸ παιδί
καὶ τ' ἄξιο παλικάρι,
τρελλὴ μουτσούνα φόρεσε
καὶ λιονταριοῦ τομάρι..
Μὰ στὸ φινάλε σίγουρα
θὰ πάθει τὴ λαχτάρα του,
γὰ θὰ τραβήξω τὴ «μουρλή»
νὰ φάω τήν... ψυχάρα του !»

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Νάλρα-Ξάμ τὸν ἀκούει. Ἐκκαρδίζεται στὰ γέλοια :

— Χά, χά, χά ! Χά, χά, χά !
Μπράβο Ποκοπίκο ! Βλέπω δὲν
ἔχασες τὴν παλιά σου τέχνη.
Ἀκόμα σκαρώνεις στιχάκια !

Ὁ Νάνος παραξενεύεται :

— Καὶ ποῦ με ξέρεις τοῦ λόγου σου, κύρ Τέτοιε μου ; Μπῶς κ' εἴμαστε ξαδερφοκουινάδοι καὶ δὲν τὸ ξέρω ; !

Ὁ Μάγος δὲν ἀποκρίνεται. Ὁ Ποκοπίκο συλλογιέται ψιθυριστά :

— Σὰν γνωστὸς μοῦ φαίνεται ὁ λεγάμενος, ἀδερφέ μου !.. Θέλεις νάναι ὁ Γιαχάμπας καὶ νὰ χεὶ ντυθεῖ... μασκαρὰς ; !

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Νύχτα βαθιά. Κοντεύουν μεσάνυχτα στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὁ Κεραυνὸς ψάχνει ἀκόμα γύρω ἀπ' τὸ Ἀγαλμα τῆς Ἐλευθερίας. Ἐξετάζει ἓνα - ἓνα τὰ κτίρια. Ἀναζητᾷ ἐκεῖνο ποῦ εἶδε στὸ καντράν τῆς συσκευῆς τηλεοράσεως.

Ὅμως χαμένοι πᾶν οἱ κόποι του. Τίποτα δὲν μπορεῖ ν' ἀνακαλύψει.

Τὴν αἰθούσα ποῦ ὁ Κράουζ εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ νέο του Ἐργαστήριον, τὴν εἶδε μετὰ τὴν τηλεόραση ἀπὸ μέσα. Ὅχι ἀπ' ἔξω, γὰ νὰ μπορεῖ νὰ τὴν ἀναγνωρίσει...

Ὁ Ἰὸς τοῦ Γκαούρ ἔχει βαρεθεῖ πιά. Εἶναι ἔτοιμος νὰ σταματήσει τις ἔρευνες. Νὰ ξαναγυρίσει στὴ σοφίτα τοῦ ξενοδοχείου Κίλλ.

Καὶ νὰ : Ξαφνικὰ πατημασιεὺς ἀνθρώπινες ἀκούγονται κοντὰ του. Ὅμως ψυχὴ ζωντανὴ δὲν φαίνεται πουθενά.

Ὁ Κεραυνὸς δὲν θέλει πολὺ γὰ νὰ καταλάβει. Σίγουρα θά ναι ὁ ἀόρατος Κράουζ.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ χύνεται πρὸς τὸ σημεῖο π' ἀκούγονται τὰ βήματα. Μ' ἀπλωμένα χέρια ζητάει ν' ἀρπάξει τὸν ἀόρατο ἀντίπαλο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ βαρὺς γδοῦπος ἀκούγεται κάτω. Ὁ κακούργος Ἐπιστήμονας ἔχει ἀφήσει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀναισθητὴ Θυελλὰ. Θέλει νὰ λευτερώσει τὰ χέρια του. Ν' ἀντιμετωπίσει τὴν ἐπίθεση τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνα.

Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ δυὸ ἄν-
τρες ἔχουν πιαστεῖ στὰ χέρια.
Πλάι στ' ἄορατο κορμὶ τῆς πα-
νέμορφης Κόρης.

Ὁ Κράουζ ἔχει τραβίξει τὸ
φοβερὸ στιλέττο του. Πασχίζει
μ' αὐτὸ νὰ καρφώσει τὴν καρ-
διὰ τοῦ Κεραυνοῦ.

Ὁ Νέος, χωρὶς νὰ βλέπει τί-
ποτα, ἔχει νοιώσει μὲ τὴν ἀφή-
τὸν τρομερὸ κίνδυνον. Κρατάει
γερά τὰ δυὸ χέρια τοῦ ἀπαίσιου
κακούργου. Τὸν σηκώνει κάθε
τόσο ψηλά. Τὸν χτυπάει μὲ δύ-
ναμη κάτω...

Ὅμως στιγμὴ δὲν ἀφήνει. Ἄν
καταφέρει νὰ τοῦ ξεφύγει, ὁ κίν-
δυνος θάνατι τραγικὸς. Ἀόρατος
ὁ Κράουζ θὰ μπορέσει νὰ τὸν
πλήξει θανάσιμα...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, τρεῖς ἐργά-
τες τοῦ μεγάλου λιμανιοῦ, περ-
νάνε τυχαῖα ἀπὸ 'κει. Γυρίζουν
ἀπὸ μιὰ ταβέρνα. Εἶναι ὅλοι
τοὺς στὸ κέφι.

Καὶ νά: Βλέπουν ξαφνικὰ
μπροστά τοὺς ἓναν ἄνθρωπον,
τὸν Κεραυνό, νὰ παλεύει καὶ νὰ
χτυπιέται μονάχος. Σὰν νὰ μο-
νομαχεῖ μ' ἓνα φάντασμα.

Στὴν ἀρχὴ ξεκαρδίζονται στὰ
γέλια. Ἀμέσως ὅμως συνέχον-
ται. Φαντάζονται πὼς ἔχουν
νὰ κάνουν μὲ τρελλό. Πέφτουν
ὅλοι πάνω του. Ζητᾶνε νὰ τὸν
ἀρπάξουν. Νὰ τὸν παραδώσουν
στὴν Ἀστυνομία...

Ὁ ἀτρόμητος Γιὸς τοῦ Γκα-
ούρ, ἔχει τώρα ν' ἀντιμετωπίσει
τέσσερες ἀντίπαλους... Παλεύει
καὶ χτυπιέται μαζί τοὺς σὰν λι-
οντάρι...

Ὅμως ὁ Κράουζ ἔχει ξεφύγει
πὰς ἀπ' τὰ χέρια του... Ὁ Θεὸς

μονάχα ξέρει τί συμφορὰ τοῦ
ἐτοιμάζει...

Ὁ Κεραυνὸς καταλαβαίνει:
Μὲ τὴ φασαρία καὶ τὸ κακὸ ποὺ
γίνεται, δὲν θ' ἀργήσουν νὰ
φτάσουν κι' οἱ Ἀστυνομικοί...
Ἀσχημὸ μπλέξιμο θάχει πάλι
μαζί τοὺς!

Πασχίζει τώρα μὲ κάθε τρόπο
νὰ λευτερωθεῖ ἀπ' τοὺς ἐργάτες.
Νὰ μπορέσει ν' ἀντιμετωπίσει
τὴν ὑπουλὴ ἐπίθεση τοῦ Κα-
κούργου.

Εὐτυχῶς! Τὴν ἴδια στιγμὴ
κάποιος ἀπ' τοὺς μεθυσμένους
πατάει στὸ πόδι τὴν ἀναισθητὴ
Θύελλα... Ὁ πόνος κάνει τὴν
κόρη τοῦ Ταρζάν νὰ συνέλθει.
Πετιέται ὀρθή. Βλέπει τὸ σύν-
τροφό της νὰ παλεύει μὲ τοὺς
τρεῖς Ἄνδρες...

Ὅμως, ἄορατη καθὼς εἶναι,
μπορεῖ καὶ βλέπει τὸν ἄορατον
Κακούργο... Ὁ Κράουζ ἔχει ση-
κώσει τὸ φοβερὸ στιλέττο του.
Εἶναι ἔτοιμος νὰ τὸ καρφώσει
στὴν καρδιά τοῦ συντρόφου της.

Ἡ ἀτρόμητη Νέα ἐνεργεῖ κε-
ραυνόβολα. Μ' ἀφάνταστη ὁρμὴ
πέφτει πάνω του. Τὸν ἀνατρέπει.
Σωριάζεται κι' αὐτὴ μαζί του
κάτω... Ἀρπάζει ἀπ' τὸν κα-
κούργο τὸ στιλέττο. Τὸ πετάει
πέρα...

Ταυτόχρονα τραβάει τὸ πιστό-
λι. Χτυπάει τὸν Κράουζ στὸ κε-
φάλι... Τὸν ἀφίνει ἀναισθητό...

Γιὰ λίγες στιγμὲς κατὶ σκαλι-
ζει στὴ μπλούζα του...

Τέλος πετιέται πάλι ὀρθή...

Σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀκούγον-
ται σφυρίγματα. Οἱ Ἀστυνομι-
κοὶ καταφθάνουν.

Ἡ ἄορατη Θύελλα ἐνεργεῖ
τώρα ἀφάνταστα γρήγορα! Μὲ

τὸ πιστόλι της χτυπάει ἕναν—ἕναν στὰ κεφάλια τοὺς τρεῖς μεθυσμένους ἐργάτες τοῦ Λιμανίου... Τοὺς σωριάζει κάτω...

Ὁ Κεραυνὸς δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ βέβαια τὴν ἀόρατη συντροφισσά του. Μὰ οὔτε καὶ νὰ φανταστῇ πὼς βρίσκεται ἐκεῖ. Βλέπει μονάχα τοὺς τρεῖς ἐργάτες νὰ πέφτουν. Παραξενεύεται. Σαστίζει. Τὰ χάνει... Δὲν ξέρει τί νὰ βάλει μὲ τὸ νοῦ του !..

Ὅμως ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν δὲν τὸν ἀφήνει γιὰ πολὺ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Ὁ Γιδὸς τοῦ Γκαούρ νοιώθει ἀμέσως ἓνα ἀόρατο χέρι νὰ τὸν τραβάει. Ἀκούει ταυτόχρονα τὴ φωνὴ τῆς Συντροφισσῆς του :

— Ἔλα Κεραυνέ !.. Τρέξε νὰ φύγουμε... Οἱ Ἀστυνομικοὶ φθάνουν !..

Οἱ δυὸ Νέοι ξεκινᾶνε ἀμέσως. Φεύγουν ὅσο πιδ γρήγορα μποροῦν !..

Φυσικά, μονάχα ὁ Κεραυνὸς φαίνεται. Ἡ Θύελλα εἶναι ἀόρατη !..

Οἱ Ἀστυνομικοὶ φτάνουν σὲ λίγο στὸν τόπο πού γινόταν τὸ κακό... Συνεφεργουν τοὺς τρεῖς χτυπημένους ἐργάτες τοῦ Λιμανίου. Πρωτᾶνε νὰ μάθουν τὰ καθεκαστα...

Ἐκεῖνοι λένε φοβερά πράγματα. Πὼς εἶδαν τάχα κάποιον Νέον νὰ παλεῖται μ' ἓνα φάντασμα... Πὼς τὸ φάντασμα αὐτὸ τοὺς χτύπησε στὸ κεφάλι...

Τὰ χνῶτα τῶν Ἐργατῶν, καθὼς μιλᾶνε, βρωμᾶνε πιότο. Οἱ Ἀστυνομικοὶ καταλαβαίνουν : Ἐχουν νὰ κάνουνε μὲ μεθυσμένους. Δὲν δίνουν καμμιὰ σημα-

σία στὰ λόγια τους. Τοὺς τραβᾶνε γιὰ τὸ κρατητήριο τοῦ Τμήματος. Θὰ περάσουν ἐκεῖ τὴ νύχτα.

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας βρίσκεται πεσμένος κάτω. Ἀναισθητός... Ὅμως εἶναι ἀόρατος. Οἱ Ἀστυνομικοὶ φεύγουν χωρὶς νὰ τὸν δοῦν...

Περνάει κάμποση ὥρα... Ἐνας διαβάτης περνᾷ ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτό. Τὰ πόδια του σκοντάφτουν πάνω στὸ κορμὶ τοῦ Κράουζ. Ὁ ἄμοιρος νοιώθει νὰ σωριάζεται πάνω σ' ἓνα ἀόρατο ἀνθρώπινο κορμὶ. Τρομάζει ἀφάνταστα ! Πεινιέται ὀρθός. Τὸ βάζει στὰ πόδια... Οὐρλιάζει σὰν νὰ τὸν σφάζουν :

— Βοήθειαια !.. Βοήθειαια !..

Τὸ χτύπημα τοῦ διαβάτη συνεφέρει τὸν Κράουζ. Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας σηκώνεται ἀργά. Νοιώθει δυνατὸ πόνο στὸ κεφάλι. Γύρω του τώρα, δὲν ἀντικρύζει κανένα..

Ξεκινᾷ... Τραβάει γιὰ τὸ διαμέρισμά του. Καθὼς προχωρεῖ μουγγρίζει μὲ λύσσα :

— Σκυλιά !.. Πολὺ ἀκριβὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε αὐτό !..

Ὁ Κεραυνὸς κ' ἡ Θύελλα φθάνουν στὸ ξενοδοχεῖο Κίλλ. Ἀνεβαίνουν στὸ ψηλὸ δωμάτιό τους.

Ἡ ἀόρατη Κόρη τοῦ Ταρζάν κρατᾷ στὰ χέρια της μιὰ μικρὴ συσκευή. Τὴ βάζει ἀμέσως σὲ λειτουργία...

Σὲ λίγες στιγμὲς φανερώνεται ὁλοζώντανη στὰ μάτια τοῦ συντρόφου της. Τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ὁ Κράουζ ἦταν ἔτοιμος νὰ καρφώσει τὸ στιλέττο του σ' ἐν

καρδιά σου. 'Εγὼ πρόλαβα. Τὸν χτύπησα στὸ κεφάλι μὲ τὸ πιστόλι μου. Σωριασθηκε κάτω ... 'Αμέσως ἄρπαξα ἀπ' τὴν τσέπη του τὴ μικρὴ συσκευή... Μ' αὐτὴν μὲ εἶχε κάνει ἀόρατη... Μ' αὐτὴν ξανάγινυ τώρα ὁρατὴ !..

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Γυρίζουμε ἀκόμα μιὰ φορὰ στὴ Ζούγκλα...

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Τζέιν, ὅπως εἶδαμε, παίρνουν τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν Ἀνατολή. Φτάνουν στὴν Πηγὴ πού τοὺς εἶπε ὁ Μάγος. Κρύβονται στὶς γύρω πυκνὲς φυλλωσιές...

Ὅμως ὁ γιγαντόσωμος ἑλθοντας, θυμᾶται ξαφνικὰ τὸν Ποκοπίκο... Οἱ περιπέτειες κι' οἱ ἀγωνίες πού πέρασε, τὸν εἶχαν βγάλει ἀπ' τὴ σκέψη του...

Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ, Τζέιν... Μπορεῖ νὰ κινδυνεύει. Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω ..

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας θέλει νὰ τὸν ἐμποδίσει :

— Δὲν εἶναι σωστὸ Γκαούρ ... Ξεχνᾷς τὸν ἐτοιμοθάνατο «ἀδελφὸ» σου ; Πρέπει νὰ περιμένουμε τὸ Μάγο. Νὰ πάρουμε τὸ βοτάνο Χαϊ—χά. Νὰ σώσουμε τὸν Ταρζάν...

Ὁ μελιψὸς γίγαντας ἐπιμένει :

— Ὁχι. Πρέπει νὰ τρέξω στὰ Πέτρινα Εἰδωλα... Θὰ γυρίσω γρήγορα... Ἄν στὸ μεταξύ φτάσει ὁ Μάγος, θὰ βοῦν ἐσένα. Πᾶρε τὸ βοτάνο. Τρέξε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς στὴ σπηλιά σου... Δώστο στὴ Χούλχα...

Ἀμέσως ξεκινάει. Τρέχει πρὸς τὰ θεόρατα βράχια...

.

Ὅμως στὸ δρόμο συναντᾷ τὸ Μάγο. Ἐρχεται βιαστικὸς κατὰ τὴν Πηγὴ. Ἀπ' τὸ χέρι σέρνει βάνουσα τὸν Ποκοπίκο.

Ὁ Νάνος ἀπειλεῖ Θεοὺς καὶ Δαίμονες !

— Ἐχε χάρη βρέ, πού δὲν θέλω νὰ μαγαρίσω τὴ χατζάρα μου !.. Ἀλλοιῶς θὰ σὲ καθάριζα σάν... ἄγγούρι !

Μόλις ἀντικρύζει τὸν Γκαούρ, βάζει τίς φωνές :

— Θὰ τοῦ μιλήσεις, βρέ Μαν-τράχαλε ; Τί κακὸ εἶν' αὐτό ; Πρέπει δηλαδὴ νὰ τὸν σφάξω γιὰ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος ;

Ὅλοι μαζί φτάνουν τώρα κοντὰ στὴ Τζέιν...

Ὁ Μάγος τῆς δίνει τὸ μαῦρο βοτάνι...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας κι' ὁ Γκαούρ τὸν εὐχαριστοῦν. Τάχουν χάσει μπροστά στὴν ἰόση καλωσύνη του.

Ἡ Τζέιν τυλμᾷ νὰ τὸν ρωτήσῃ :

— Πέσ' μας, καλέ μου ἄνθρωπε ; Ποιὸς εἶσαι ; Σὲ ποιὸν πρέπει νὰ χρωστάμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας.

Ἀποκρίνεται μὲ τὴ βραχνὴ ὑπόκωφη φωνή του :

— Εἶμαι ὁ Μάγος Νάλρα—Ξάμ ! Ὁ παντοδύναμος ἱερέας τοῦ Θεοῦ Κράουμπα !

Ὁ Ποκοπίκο γελάει ψεύτικα :
— Δὲν τὰ παρατᾷς αὐτά, βρέ μπαρμπα—Μουτσούνα !.. Τί μάγος καὶ κολοκύθια μὲ τὴ ρίγανη ; Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς τυγχάνεις εἰς ἐκ τῶν δύο κατωτέρω : Ἡ ὁ Γιαχαμπάκος, ὁ Κερπουζοκεφυλοειδής, ἡ ἡ Γιοχανάρα ἡ καντηλανάφταινα !.. Ἀντιλαβοῦ τὸ ὁποῖον ;

‘Ο Μάγος, με την τρομαχτική μάσκα και τὸ λιονταρίσιο τομάρι, γυρίζει ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα. Κάνει νὰ φύγει...

Καὶ νά: Ταυτόχρονα σχεδὸν βγάξει πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται βαρὺς κάτω...

‘Ο Νάνος τὸν ἔχει μετὰ τὴ χιτῶνα του χτυπήσει στὸ κεφάλι...

‘Ο Γκαούρ γίνεται ἔξω φρενῶν. Δίνει στὸν Ποκοπικό τρομερὴ κλωτσιά. ‘Ο ἄμοιρος τινάζεται ψηλὰ σὰν μαύρη μπάλλα...

Μὰ οὐέλτος, καθὼς εἶναι, ἀρπάζεται ἀπ’ τὰ κλαδιὰ κάποιου δέντρου. Συγκρατιέται. Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴ χατζάρα του. Μουρμουρίζει ικανοποιημένος:

— Φίνα τὰ βόλεψα, ἀδερφέ μου!.. Ἄν ἔπρεπε κάτω, θάσκαγα σὰν καρπούζι... μετὰ τὴ μάχαιρα!..

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Τζέιν σκύβουν τώρα ἀνήσυχτοι, πᾶνω ἀπ’ τὸν ἀναισθητὸ Μάγο... Τοῦ βγάζουν τὴν τερατόμορφη μάσκα. Θέλουν νὰ δοῦν τὴ πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ του...

‘Αλίμονο!.. Τὰ μάτια τοὺς ἀνοίγουν διάπλατα ἀπ’ τὴν κατάπληξη! Ἐπιφώνημα ἀπορίας, βγαίνει ἀπ’ τὰ χεῖλια τοὺς:

— Ἄααα!..

Ἄπ’ τὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, πηδαίει ἀλαλιασμένος ὁ Ποκοπικό. Σκύβει κι’ αὐτὸς πᾶνω ἀπ’ τὸ γυμνὸ τώρα πρόσωπο τοῦ ἀναισθητοῦ ψευτομάγου. Τὰ μεγάλα κομικὰ μάτια τοῦ βουρκώνουν... Ψιθυρίζει πένθιμα:

— Ἐοὺ ἦσουσα, ἀδερφέ μου! Καὶ γιατί δὲν μοῦ τόλεγες νὰ μὴν... ἀναπάψω τὴ ψυχάρα σου!..

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Θὰ κυκλοφορήσει ἕνα πρωτοφανὲς Τεῦχος :

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΜΠΟΡΑΣ

Ἄριθ. 40

Στὸ τεῦχος αὐτὸ θὰ διαβάσετε

ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΚΡΑΟΥΖ

‘Ο σατανικὸς καὶ κακοῦργος Ἐπιστήμονας βρίσκει ἕνα φριχτὸ καὶ τραγικὸ τέλος.

ΟΜΩΣ Ἀμέσως παρουσιάζεται ὁ ἀντικαταστάτης του. Εἶναι ὁ φοβερός καὶ τρομερός

ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ

‘Ο ἄνθρωπος μετὰ τὴς 1000 ψυχές!

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟΝ

ΔΑΙΜΟΝΑ ΤΗΣ ΜΠΟΡΑΣ

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ ΚΥΚΛΟΦΕΡΙ ΤΟ 2^ο ΤΕΥΧΟΣ
ἀπ' τὰ νέα πρωτότυπα καὶ συναρπαστικὰ
ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΡΟΥΤΣΟΥ
ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:

"Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ,"
ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ

Θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν Συνεργατῶν μας ποὺ
ἔστειλαν Παραμύθια. Θὰ δημοσιευθοῦν ἐπίσης καὶ τὰ Πα-
ραμύθια ποὺ κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ
κ. ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ἀγοράσθηκαν πρὸς 100.000 χιλιάδες δραχμὲς τὸ ἓνα:
Θὰ βρῆτε ἀκόμη καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν Ταχυδρομικῶν Ἐπι-
ταγῶν μὲ τίς ὁποῖες στείλαμε τὰ χρήματα
στοὺς συνεργάτες μας.

ΒΟΗΘΕΙΣΤΕ ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΝΑ
ΕΚΔΟΘΟΥΝ ΓΡΗΓΟΡΑ ΟΙ ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΕΣ
ΛΗΘΟΛΟΓΙΕΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Α'. ΤΟΜΟΣ

«ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ»

500 Παραμύθια γραμμένα ἀπὸ Ἀγόρια.

Β'. ΤΟΜΟΣ

«ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ»

500 Παραμύθια γραμμένα ἀπὸ Κορίτσια.

ΚΑΘΕ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Χριστιανικοῦ καὶ Πατριωτικοῦ περιεχομένου ἀγοράζεται
ἀντὶ δραχμῶν **100 ΧΙΛΙΑΔΩΝ**

Διαβάστε λεπτομέρειες στὰ τεύχη

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΡΟΥΤΣΟΥ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΚΑΘΕ 15 ΜΕΡΕΣ

Σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ Ἐξωτερικόν.

Τιμὴ τεύχους δρχ. 2.000

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Αγαπητοί μου φίλοι κι' εχθροί :

Πολλοί από σάς μου γράφετε πώς δεν έχετε τις οικονομικές δυνάμεις ν' αγοράζετε κάθε βδομάδα τὸ νέο τεύχος τῶν ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ μου. Γι' αὐτὸ πῆρα τὴν ἀπόφαση καὶ τὰ Παραμύθια στὸ ἐξῆς θὰ κυκλοφοροῦν κάθε δευτέρη Πέμπτη. Δηλαδή κάθε δεκαπέντε μέρες.

Στὸ δεύτερο τεύχος τῶν Παραμυθιῶν μὲ τὸν τίτλο : «**Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ**» θὰ δημοσιευθοῦν ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν «Συνεργατῶν» μου ποὺ ἔστειλαν Παραμύθια τους. Ἐπίσης καὶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ τὰ παραμύθια τους μοῦ κάνουν καὶ τ' ἀγόρασα πρὸς 100000 δραχμὲς τὸ ἓνα. Θὰ δημοσιεύσω ἐπίσης καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἐπιταγῶν ποὺ στέλνω στοὺς συγγραφεῖς τους.

Εἶμαι βέβαιος πὺς μὲ τὴ συνεργασία σας θὰ μπορέσω γοήγορα νὰ ἐκδόσω τὶς δυὸ **ΑΝΘΟΛΟΓΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ**. Τοὺς δυὸ μεγάλους Τόμους ποὺ θὰ περιέχουν Παραμύθια γιὰ Παιδιά, γραμμένα ἀπὸ παιδιά.

Μὴ παραλείψει κανένας νὰ στείλει λύση στὸ δεύτερο μεγάλο Αἶνιγμα τοῦ «Γκαούρ-Ταρζάν», Τὸ «Αἶνιγμα τοῦ Μάγου», ὅπως θὰ τὸ λέμ, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

Τὸ μυστήριό ποὺ σὰς ζητᾶμε νὰ φωτίσετε, βρίσκεται στὸ κείμενο τοῦ τεύχους ποὺ κρατᾶτε στὰ χεῖρά σας.

Σὲ ὅσους βροῦν τὴ σωστὴ λύ-

Σὰς Ὀμιρεῖ
ὁ Κῆρ Νίκας

ση, θὰ στείλω ἀμέσως ἓνα μικρὸ ἐνθύμιο. Μιά κονκάρδα τοῦ Ταρζάν ἢ τοῦ Γκαούρ. Σύμφωνα μὲ τὴν προτίμηση τοῦ κάθε λύτη.

Σὲ κείνους ποὺ βρῆκαν κ' ἔστειλαν ἐγκαίρως τὶς σωστὲς λύσεις στὸ προηγούμενο πρόβλημα «**Ζαλάχ - Κράουζ**», στέλνουμε κάθε βδομάδα μὲ τὸ Ταχυδρομεῖο τὰ τεύχη «Γκαούρ Ταρζάν». Καὶ θὰ τὰ στέλνουμε, χωρὶς καμμιὰ ἐπιβάρυνση, ἀπὸ τὸ τεύχος ἀρ 37 μέχρι τὸ τεύχος ἀρ. 113.

Οἱ **Κουμπάροι** κι' οἱ **Κουμπαραοῦλες** μου αὐξάνονται καὶ πληθύνονται.

Ὅλοι αὐτοὶ θάχουν μεγάλα προνόμια στὶς Ἐκδόσεις μου. Πολὺ σύντομα θὰ μάθουν καὶ πὺν θὰ ξετερελλαθοῦν ἀπ' τὴ χαρὰ τους. Ἐκτὸς βέβαια πὺν θάχουν τὸ δικαίωμα ν' ἀγοράζουν τὸ καινούριο Τεῦχος μας 50 τοῖς ἐκατό. Δηλαδή στὴ μισὴ τιμὴ του.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Φροντίστε ὅλοι μὲ τὰ ὀκτὼ γράμματα πὺν σὰς ἔδωσα, νὰ φτιάξετε ἕναν ὁμορφο καὶ πολὺ-πολὺ πρωτότυπο τίτλο.

Μακάρι ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ὅλες οἱ Ἑλληνοπούλες, νὰ γίνουν κουμπάροι καὶ κουμπάρουλες μου! Θὰ ἤμουν πολὺ περήφανος καὶ εὐτυχημένος!

Μὲ τὸ ἄλλο τεῦχος συμπληρώνονται σαράντα ἑβδομαδιαῖες ἐκδόσεις! Κι' ἄλλες 56 πὺν εἶχα γράψει γιὰ λογαριασμό τῶν ἐκδόσεων «Ἀγκύρας», γίνονται στὸ σύνολό τους 96 Περιπέτειες!

Κανένα ἄλλο περιοδικὸ τοῦ εἰδους του δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ πραγματοποιήσει τόσες ἐκδόσεις.

Κι' ὁμοῦ ὁ «Γκασούρ-Ταρζάν» εἶναι φρέσκος-φρέσκος ἀκόμα, κι' ἔχει, ὅπως πάντοτε, τὴν πρώτη κυκλοφορία.

Τὸ ἐπόμενο τεῦχος μας μὲ τὸν τίτλο «Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΜΠΟΡΑΣ» θὰ μείνει ἱστορικὸ. Σ' αὐτὸ βρίσκει τὸ θάνατο πὺν τοῦ ἀξίζει ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Κράουζ. Ἡ Ἀνθρωπότης ἀπαλλάσσεται ἀπ' τὸ σατανικὸ καὶ ἀπαίσιο αὐτὸν κακοῦργο.

Πολλὰ παιδιὰ μοῦ παραπογοῦνται γιὰτὶ δὲν ἀπαντῶ στὰ

γράμματά τους μὲ ἰδιόχειρες ἐπιστολές.

Πολὺ θὰ ἤθελα ν' ἀλληλο-γραφοῦσα μὲ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους μου. Μὰ δὲν εὐκαιρῶ δυστυχῶς. Ἐργάζομαι μέρα καὶ νύχτα. Ἐχω κουρασθεῖ ἀφάνταστα. Μὴ μὲ παρεξηγεῖτε λοιπόν. Κακὴ πρόθεση δὲν ὑπάρχει:

Καὶ τώρα μιὰ ματιὰ στὰ γράμματα:

Νικόλαον Λιθαράν. Τὸ γράμμα σου, ἀγαπητό μου παιδί, μὲ συνεκίνησε βαθιά. Ἀπ' τὰ εὐγενικά καὶ γεμάτα ἐνθουσιασμό λόγια σου. πῆρα θάρρος καὶ κουράγιο. Ὅταν ἔχω φίλους Ἑλληνόπουλα σὰν καὶ σένα, κανένας ἐχθρὸς, ὅσο δυνατὸς καὶ ἂν εἶναι, δὲν θὰ μπορέσει νὰ σταματήσει τὸ ἔργο μου Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὸ ὑπέροχο γράμμα σου. Σοῦ στέλνω τὴ φωτογραφία μου. Ἐπίσης καὶ μιὰ πινακοθήκη δωρεάν. *Ἰωάννην Βασιλιάν.* Ὅ, τι ἔχω γράψει πάρα πάνω, τὰ ἴδια ἀκριβῶς ἐπαναλαμβάνω καὶ σὲ σένα. Ἐπὶ πλέον σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν τόσο θερμὴ ὑποστήριξη πὺν ἔκανες στὸ Περιοδικὸ μας στὸ Σχολεῖο σου. *Χ. Οἰκονόμου.* Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες. Τ' ἄλλα πὺν ρωτᾷς εἶναι γνωστά σ' ὅσους διαβάζουν τὰ τεύχη μας. *Π. Τρίκταν.* Λάθος. *Ε. Αἰπουλόγ.* Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. Γιὰ τὴν τιμὴ τῆς Πινακοθήκης ρώτησε κανέναν πὺν νὰ διαβάσει τὰ τεύχη μας. Θὰ σοῦ πεῖ. *Π. Καρδαμάν.* Σοῦ στέλνω ταυτότητα. *Μ. Φωτιάδην.* Λάθος. *Δ. Σαλταριάδην.*

Δυστυχῶς αὐτὸ πού ζητᾷς δὲν
μπορεῖ νὰ γίνει. *Θ. Ταβαντζήν.*
Σ' εὐχαριστῶ. Σοῦ στέλνω τὶς
ταυτότητες καὶ τὰ τεύχη πού
ζητᾷς. *Α. Νικολαΐδην.* Ἡ λύ-
ση σου σωστή. Θὰ σοῦ στέλνω
τὰ τεύχη μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ
113. *Ἐφη Διαμαντίδου.* Σ' εὐ-
χαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά
γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια.
Ἡ λύση σου σωστή. Θὰ σοῦ
στέλνω τὰ τεύχη μέχρι τοῦ 113.
Γ. Χατζηναστασίου. Ἡ λύση
σου ἐκπρόθεσμη. *Α. Κρητικί-
κην.* Ἀφοῦ εἰλικρινὰ ἔχεις με-
τανοήσει, σὲ συγχωρῶ. Σοῦ στέλ-
νω τὸν Ποκοπίκο. Γιὰ νὰ σᾶς
ἀντικαταστήσουμε τὶς ταυτότη-
τες, πρέπει νὰ στείλετε τὶς πα-
λιές. *Γ. Παλαμίδαν.* Δυστυχῶς
καὶ πάλι δὲν μποροῦμε νὰ σοῦ
στείλουμε τὶς ταυτότητες. Γιατί
καὶ στὸ δεύτερο γράμμα σου,
δὲν γράφεις διευθύνσεις. Χρή-
ματα δὲν χρειάζονται. Τὶς ταυ-
τότητες τὶς μοιράζω δωρεάν. *Π.*
Λαμπριανίδην. Σοῦ στέλνω τὶς
ταυτότητες. *Β. Στεφάνου.* Ταυ-
τότητα ἔχεις πάρει. *Α. Πασχα-
λίδην.* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ κα-
λὰ σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὶς
ταυτότητες. *Α. Λαζόπουλον.*
Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν
καρδιά. *Γ. Πατρίκιον.* Ἡ λύση
σου σωστή, ἀλλὰ ἐκπρόθεσμη.
Ἡ σφραγίδα τοῦ Ταχυδρομείου
ἔχει ἡμερομηνία 17/6)52. *Θ.*
Κεσσόπουλον. Λάθος ἡ λύση
σου. Τὶς εἰκόνες στὶς στέλνω.
Γ. Εὐταξάν. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ
τὸ τόσο καλὰ σου λόγια.

Π. Περβολαράκην. Σοῦ στέλ-
νω ταυτότητες, μιὰ Πινακοθήκη,
καὶ τὰ ἐξώφυλλα Α' καὶ Β' τό-
μου. Γιὰ τ' ἄλλα πού γράφεις,

δὲν ἔχεις δίκην. *Π. Λαμπρια-
νίδην.* Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότη-
τες. *Ι. Χατζηγεωργίου.* Σοῦ
στέλνω τὴν ταυτότητα. *Κ. Σι-
μόπουλον.* Λάθος καὶ ἡ δεύτερη
λύση σου. *Γ. Καντάρη.* Τὰ ὀ-
νόματα καὶ οἱ διευθύνσεις πού
στέλνεις, εἶναι πολὺ καπογραμ-
μένες. Στείλτε ἄλλο γράμμα.
Α. Ρίτσον. Λάθος. *Γ. Ρεμούν-
δου.* Σοῦ ἔχω στείλει τὶς ταυτό-
τητες. *Α. Ρήγαν.* Τὸ ἴδιο κα' ἔ-
σένα. *Μ. Κωτούλαν.* Λάθος.
Γ. Κωφαχειλὴν. Σοῦ στέλνω
τὴν ταυτότητα. *Κ. Κεχερήν.*
Σοῦ στέλνω τὴ νέα ταυτότητα.
Ὁ Ποκοπίκο θὰ κυκλοφορήσει
γρήγορα. *Θ. Λαδόπουλον* καὶ
Σ. Κανελλᾶν. Οἱ λύσεις σᾶς
σωστές, ἀλλὰ πολὺ ἐκπρόθεσμες.
Ε. Μαυράκην. Σοῦ στέλνω τὴν
ταυτότητα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ
καλὰ σου λόγια. Ἡ λύση σου
σωστή ἀλλὰ πολὺ ἐκπρόθεσμη.
Ι. Πυρπιρήν. Λάθος. *Α. Μαγ-
μαροπούρη.* Σοῦ στέλνω τὴν
κονκάρδα. *Α. Καπόπουλον.* Σοῦ
στέλνω ταυτότητα καὶ τεύχη.
Α. Μαϊντᾶν. Δυστυχῶς καὶ ἡ
δύτερη λύση σου δὲν εἶναι σω-
στή. *Ν. Γιαννιόν.* Γιὰ τὶς ταυ-
τήτες πού ζητᾷς, στείλε διευ-
θύνσεις. *Κ. Παρούσην.* Αὐτὸ
πού ζητᾷς, παιδί μου, δὲν μπο-
ρεῖ νὰ γίνει. Γράψε μας ἂν θέ-
λεις νὰ σοῦ ἐπιστρέψουμε τὶς
5 000 δραχμές. *Α. Μαμάν.* Σοῦ
στέλνω τὴν ταυτότητα. *Γ. Αα-
λιώτην.* Στείλε μας διευθύνσεις
γιὰ τὶς ταυτότητες. *Σ. Βιολᾶ-
τον.* Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα.
Οἱ φωτογραφίες μου ἔχουν ἔξαν-
τηθεῖ. Θὰ τυπώσω νέες. *Νικ.*
καὶ *Παν. Νικολόπουλον.* Σᾶς
στέλνω τὶς ταυτότητες. *Ν. Ἡ-*

Μαν. Στέλνω τις ταυτότητες. **Α. Δεντῆν.** Σοῦ στέλνω τὴν Πινακοθήκη. **Βασιλικὴν Σπυράκη.** Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὰ καλὰ κι' εὐγενικά σου λόγια. **Β. Μαυράκη.** Τὸ γράμμα σου ἦταν ὑπέροχο. Σ' εὐχαριστῶ. **Φ. Μπουζιούρη.** Στείλε μας διευθύνσεις γιὰ τις ταυτότητες πού ζητᾷς. **Ε. Διακογιάννη.** Δυστυχῶς ἡ ἐπιστολή σου δὲν παρελήφθη. Ἦταν χωρὶς γραμματόσημα. **Χ. Καλτσούρη.** Πολὺ πολὺ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Σοῦ στέλνω τις ταυτότητες. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ομάδα. **Χ. Μαυρόπουλον.** Σοῦ στέλνω τις ταυτότητες. Ἡ λύση σου λάθος. **Ε. Μανωλᾶν, Ε. Μανωλᾶν, Ε. Μανωλᾶν.** Μὲ φοβερίζεις πὼς ἂν δὲν δεῖς τὸ ὄνομά σου δημοσιευμένο θὰ πάψεις ν' ἀγοράξεις τὸν «Γκαοῦρ-Ταρζάν». Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ ξαναπιάσεις στὰ χέρια σου τὸ Περιοδικό μας. **Χίλιες φορές τόχω πει:** «Απειλὲς κι' ἐκβιασμοὺς δὲν μπορεῖ νὰ κάνει κανένας στὰ Ἑλληνόπουλα. Τὸ Περιοδικό δὲν εἶναι δικό μου. Ἀνήκει σ' ὁλόκληρη τὴν περήφανη νέα ἑλληνικὴ γενιά! Εἶσαι ἓνα παιδί πού ἀξίζεις κάθε περιφρόνηση. Νὰ μὴ μᾶς ξαναενοχλήσεις. Τὸ τεῦχος μας δὲν τὸ γράφω γιὰ ἀναγνώστες σὰ κι' ἐσένα. **Α. Μητσόπουλον.** Δὲν καταλαβαίνω τί γράφεις, παιδί μου. Πάντως ἔλαβα 2.000 δρχ. Εἶναι στὴ διάθεσή σου. **Γ. Νικολάου.** Λάθος ἡ λύση σου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Ἐλαβα 7.500 δρχ. γιὰ τὴ

βιβλιοδέτηση. Σοῦ στέλνω καὶ τις ταυτότητες. **Ι. Λαβόν.** Ἐχεις ἀδικο. Σ' ὅσους μοῦ γράφουν ἀπαντᾷ. Λάθος εἰ ἀπαντήσεις σου. **Ο. Εἰσπρατιάδην.** Ἐλαβα τὴ λύση σου. **Ι. καὶ Γ. Βασιλείου.** Σᾶς στέλνω τις ταυτότητες. **Κ. Ἰωαννίδην.** Στείλε μας διευθύνσεις γιὰ τις ταυτότητες καὶ χρήματα γιὰ τις κονκάρδες. **Μ. Κατσόκαλη.** Δὲν βρίσκω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ ὑπέροχο γράμμα σου. Σοῦ στέλνω τὰ τεύχη. **Γ. Θωμόπουλον.** Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Ξέρω πὼς εἶσαι ἓνας ἀπ' τοὺς πιὸ καλοὺς καὶ πιστοὺς μου φίλους. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ σὰν παιδί μου. Πολὺ λυπᾶμαι πού αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν ἔχω τὸν καιρὸ νὰ σοῦ γράψω δυὸ λόγια μὲ τὸ χέρι μου. Θὰ τὸ κάνω ὅπως μόλις εὐκαιρήσω. Εἶμαι εὐτυχὴς καὶ περήφανος πού ἔχω φίλους σὰν καὶ σένα. **Α. Βασιλειάδην.** Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. **Κ. Μιντίτην.** Στρατιώτην. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Δέμα μὲ τεύχη δωρεάν, σοῦ ἔστειλα. **Ι. Γάττον.** Σοῦ στέλνω τις ταυτότητες. Ἐλαβα τὸ γράμμα σου. Μόλις μπορέσω θὰ σοῦ ἀπαντήσω. **Θ. Κώτσιον.** Τὸ γράμμα σου ἦταν ὑπέροχο. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Σοῦ στέλνω τις ταυτότητες. **Τ. Καπᾶν.** Κύπρον. Λάθος ἡ λύση. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. **Ν. Γιαννίκον.** Νὰ παρακολουθεῖς τὰ τεύχη Παραμυθῶν. **Ἰσ. Μιχαλάκη.** Τὸ παραμῦθι πού ἔστειλες, ἀχρηστο. Εἶναι γραμμένο κι' ἀπ' τις δυὸ

ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. *Δ. Δούκαν.* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πού δείχνεις στὸ φτωχό μας Περιοδικό. *Γουλ. Ἀλέξανδρον.* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Λάθος οἱ λύσεις σου. *Α. Μπέτην.* Ἡ λύση σου σωστή, ἀλλὰ πολὺ ἐκπρόθεσμη. *Π. Βιολέτην.* Σοῦ στέλνω τὴν κονκάρδα. *Α. Χατζῆν.* Νὰ παρακολουθεῖς τὰ τεύχη Παραμυθιῶν. *Α. Παπαδόπουλον.* Στείλε διευθύνσεις γιὰ τὶς ταυτότητες. Πάντως πρέπει νὰ ξέρεις πῶς τὶς ταυτότητες τὶς δίνουμε δωρεάν. Ἄρα καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ὁμάδων πρέπει νὰ τὶς μοιράζουν στὰ μέλη τους δωρεάν. Ἔτσι καλὸ μου παιδί; *Ν. Μπερούβαλην.* Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ὁμάδα. Στείλε διευθύνσεις γιὰ τὶς ταυτότητες. Πρέπει νὰ γίνει ὁ ἀπαραίτητος ἐλεγχος. *Δ. Καρατζᾶνον.* Νὰ παρακολουθεῖς τὰ τεύχη Παραμυθιῶν. Οἱ διευθύνσεις τῶν μελῶν τῆς Ὁμάδος σου δὲν εἶναι συγκεντρωμένες. *Π. χ. Ἰπποκράτους 113,* Ἀρτιστείδου 4 κλπ. Γιατί ἔτσι; *Γ. Σιδέρην.* Νὰ παρακολουθεῖς τὰ τεύχη Παραμυθιῶν. *Π. Κοντόπουλον.* Τὸ ἴδιο κι' ἐσύ. *Α. Μονογιόν.* Κι' ἐσύ τὸ ἴδιο. *Σ. Θεοδωρόπουλον.* Λάθος ἡ λύση σου. *Δ. Μαῖντᾶν.* Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. *Ε. Ἰωαννίδην.* Νὰ παρακολουθεῖς τὰ τεύχη Παραμυθιῶν. *Κ. Κουλουμένταν.* Τὸ ἴδιο κι' ἐσύ.

Κ. Ντογγν, Σ. Βενιέρην, Σ. Σαββαρῆν, Σ. Βενιέρην (β), Μ. Παπγιάννην, Κ. Ρουφογάλην, Γ. Β. Καλουμένταν, Τ. Κουμουτόπουλον, Ε. Καγιαλί-

κον, Δ. Κλώννην, Α. Κρητινάκην, Κ. Ἰωαννίδην, Α. Σαλογιάννην, Ἑλένην Νικ. Μολώση, Μελανιάν Χαροκόλλη, Ι. Μέλλιον, Ν. Σύλβιον, Ι. Κανκᾶν, νὰ παρακολουθεῖτε τὰ τεύχη τῶν Παραμυθιῶν μας.

Δ. Γ. Βαριανίτην. Σωστή ἡ λύση σου, ἀλλὰ πολὺ ἐκπρόθεσμη. *Δ. Σαμιώτην.* Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σένα. Ἐπίσης σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὰ καλὰ κι' εὐγενικά σου λόγια. *Η. Σπανόπουλον.* Ἡ φωτογραφία σου εἶναι σχεδὸν γυμνή. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὴ δημοσιεύσουμε. *Π. Βιολέτην.* Σοῦ στέλνω Πινακοθήκη καὶ ταυτότητα. Σοῦ ἐπιστρέφω ὑπόλ. δρ. 2.000. *Τ. Κάθιωτην.* Σοῦ στέλνω τρεῖς κονκάρδες. Τὶ λές λοιπόν; Θὰ γίνουμε Κουμπάροι; *Νίτσαν Τσακούλη.* Γεῖά σου Κουμπάρουλα μου! *Ε. Γιαννακόπουλον.* Σοῦ στέλνω τεύχη ἀξίας δραχ. 10,500 *Α. Σκούραν.* Ἡ λύση σου μοιάζει καταπληκτικὰ μ' ἐκείνην πού δημοσίευσα ἐγώ. Ἄν ἦμουν πονηρὸς θάβαζα στὸ νοῦ μου πῶς τὴν ... ἀντέγραψες!.. Πάντως ἦταν πολὺ ἐκπρόθεσμη. *Γ. Δουρέκαν.* Τὰ ὀνόματα πού στέλνεις γιὰ τὶς 22 ταυτότητες, εἶναι πολὺ κακογραμμένα. Ἐπίσης στείλε καὶ τὶς διευθύνσεις τους. *Δ. Τζαιιδάκην.* Ἐλαβα τὰ λύση σου. Ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ γίνουμε κουμπάροι! *Β. Πετρίνην.* Συγχαρητήρια γιὰ τὴν Ποδοσφαιρικὴ σας ὁμάδα Κεραυνός *Α. Κριεκούκην.* Σοῦ στέλνω ταυτότητα. *Κ. Λαγόν.* Σου ἔχω στείλει Γκαουρικές ταυτότητες. Σύντομα θὰ ἐτοιμαστοῦν καὶ οἱ Προκοπ-

κικές. *Νιδόνιον Παπαδόπουλον.* Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. Τὴν κονκάρδα σου τὴ στείλουμε στὴ Βούλα. Γράψε μας τὴν ἔλαβες, ἢ ὄχι; *Γ. Νούλαν* Οἱ Τόμοι στοιχίζουν 20,000 δρχ. ὁ ἕνας. *Ν. Ζωγραφάκη.* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πὺ δαίχνεις στὸ πτωχό μας Περιοδικό. *Κ. Μπούτλαν.* Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὶς ταυτότητες. *Γ. Παπακωνσταντίνου.* Σοῦ στέλνω τὸ μικρὸ ἐνθύμιο. *Σ. Καραού- ναν.* Στείλε μας διευθύνσεις γιὰ τὶς ταυτότητες. *Ι. Κалам-*

παλίην. Σοῦ στέλνω τὶς ταυ-
τότητες. *Η. Λιουνέαν.* Σοῦ
στέλνω τὰ ἐξώφυλλα τῶν δύο
τόμων. *Α. Εὐθυμιάδην.* Ταυ-
τότητα ἔχεις ξαναπάρει. *Α. Λα-
ζόπουλον.* Σοῦ στέλνω τὴν ταυ-
τότητα. *Κ. Μπέροδον.* Τὸ ἴδιο
κι' ἐσένα. *Ν. Καραμπισίτην.*
Τὸ ἴδιο κι' ἐσένα. *Τ. Μπεκά-
κον.* Στέλνω ταυτότητες στὰ
μέλη. Ἐσὺ ἔχεις πάρει *Γ. Συ-
νοδινόν.* Σοῦ στέλνω τὶς ταυτό-
τητες καὶ μιὰ κονκάρδα. Εὔχο-
μαι νὰ γίνουμε κουμπάροι.

Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη
καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΛΥΣΗ
ΣΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Βλέπε στὴν πίσω σελίδα.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΝΑ ΞΑΝΑΣΠΑΣΕΤΕ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΣΑΣ
ΣΤΕΙΛΤΕ ΜΑΣ ΛΥΣΕΙΣ
ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΑΙΝΙΓΜΑ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

«Ποιός είναι

ο μυστηριώδης Μάγος ΝΑΛΡΑ - ΞΑΜ ;»

ΟΣΟΙ ΒΡΟΥΝ ΤΗ ΣΩΣΤΗ ΛΥΣΗ

Θά τούς στείλουμε άμέσως για ένθύμιο, μιὰ
ΚΟΝΚΑΡΔΑ τής προτιμήσεώς των, ΓΚΑΟΥΡ ή ΤΑΡΖΑΝ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΘΑ ΓΙΝΩΝΤΑΙ ΔΕΚΤΕΣ

μόνον μέχρι τήν 31η ΙΟΥΛΙΟΥ 1952.

ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗ ΛΥΣΗ ΣΑΣ
ΣΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ «ΜΑΓΟΥ»

Περιμένουμε.

« ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΣΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

‘Αριθμ. τεύχους 39

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1952

ΑΝΗΚΕΙ

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Για τή σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

‘Οδός ‘Αγίου Μελετίου 93 β.

Για τήν έκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** ‘Αναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεία :

Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — ‘Αναξαγόρα 20—ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω άπ’ τή Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για ένα χρόνο Δρχ. 130.000.

Για τὸ ‘Εξωτερικό Δολλάρια 12.

Για ὅσους ἀνήκουν σέ ‘Ομάδες Γκαουρικῶν
ή Ταρζανικῶν, Δρχ. 84.500, ή Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΚΕΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥΚΟΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000